

**vadim și
păunescu
înjură FLACĂRA**

*Flacăra e dragostea
mea veche, pe care o
apreciez pentru stinuta
independentă și atitudine
mea ei curaj și morală
12.11.1993
Corneliu Coposu*

**Unde scupă cei doi senatori
cu stea roșie în frunte,
sărută CORNELIU COPOSU**

Nr. 47 • 22 - 28 noiembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul MASINA DE SCRIS

a fost acordat.
Începe un nou concurs.
Valoarea premiului
se mentine la
1.000.000
de lei
(pag. 12 - 13)

Corneliu Coposu și familia sa regală

Rugă

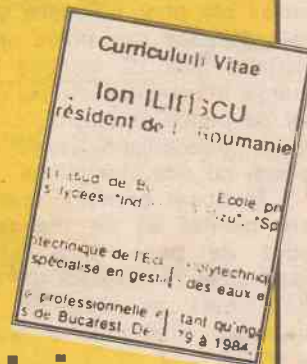
Cerne Doamne linistea uitării
Peste nesfârșita suferință
Seamănă întinderi de credință
Și sporește rova îndurării

Răsădește dragostea și crinul
În ogorul năpădit de ură
Și aterne peste munti de zgură
Linistea, iertarea și seninul

Cornelia Coposu

Comparați și cugetați:
**Vă pre-
zentăm
bio-
grafia
de
export
a pre-
ședintelui
Ion Iliescu**

(pag. 5)

**Locul
unde
timpul
se
oprește**

(pag. 6)

**Poate
redeveni
Libanul
„Elveția
Orientului“?**

(pag. 2)

Libanul poate redeveni "Elveția Orientului"

■ declară ambasadorul
acestei țări,
dl Emile Bedran

- Domnule ambasador, în ultimii câțiva ani, procesul de pace din Orientul Mijlociu, zonă în care se află și Libanul, a înregistrat anumite progrese încurajatoare. Totuși, există și numeroase obstacole. Cum vedeți dumneavoastră această evoluție?

- După părerea mea, procesul de pace avansează bine. Am impresia că israelienii vor să respecte acordurile pe care le-au realizat deja. Chiar zilele acestea am aflat că forțele israeliene s-au retras din orașul Jemin și că vor continua această retragere (din teritoriile reintrate sub administrația palestiniană - n.r.). După asasinarea premierului israelian Yitzhak Rabin au existat anumite îndoieli ale unor persoane că procesul de pace s-ar putea opri. S-a constatat însă că lucrurile pot să meargă în direcția cea bună și că atât de partea israeliană, cât și de partea palestiniană, toată lumea dorește cu adevărat pacea.

- În acest context, credeți că este posibil să se realizeze un acord de pace între Israel și Liban și în ce măsură un asemenea acord va depinde de o înțelegere prealabilă a Israelului cu Siria?

- După cum știți, Libanul a participat la conferința de la Madrid privind pacea în Orientul Mijlociu exprimându-și așadar, fără nici un dubiu, dorința sa de pace. Dar israelienii continuă să ocupe o parte din teritoriul libanez. În plus, există o rezoluție a ONU, cu numărul 425, pe care Israelul nu a respectat-o încă până în prezent. Această rezoluție cere retragerea forțelor israeliene din teritoriile libaneze. Dacă această rezoluție va fi aplicată, de partea noastră nu vor fi probleme în ce privește realizarea unui acord de pace. Totodată, știți că Israelul continuă să ocupe înălțimile Golan, care aparțin Siriei.

Aceasta este o altă problemă, dar noi, libanezii, cerem Israelului să se retragă din toate teritoriile arabe ocupate, incluzând aici, de bună seamă, zona Golan și sudul

Libanului.

- De câțiva ani a început procesul de reconstrucție a Libanului. Credeți că sunt șanse ca în câțiva ani țara dumneavoastră să-și recapete faima de "Elveția a Orientului"?

- Acum situația din Liban este satisfăcătoare pe toate planurile. În ce privește problemele de securitate, nu avem deocamdată dificultăți. De asemenea, efortul de reconstrucție a demarat bine. Sunt foarte avansate, de exemplu, lucrările în domeniul telecomunicațiilor, al construcțiilor de drumuri și al refacerii rețelei de electricitate. Și în alte domenii s-au făcut studii

trăiesc în relații cu adevărat prietenești. În Liban nu s-au consemnat manifestări fundamentaliste. Există câteva partide sau grupări religioase, cum ar fi Hezbollahul, dar nu se poate spune că este fundamentalistă, ci luptă împotriva ocupației israeliene din Sud. N-a comis însă acte de terorism nici în Liban, nici în altă parte. Pe de altă parte, eu nu cred că fundamentalismul ar putea fi un pericol pentru pacea în această regiune. Și asta pentru că majoritatea popoarelor din regiune nu are o asemenea atitudine, ci este pentru toleranță.

Diplomația încrădării

Ambasadorul Libanului la București, dl Emile Bedran, este o personalitate extrem de amabilă și curtenitoare, la care se simte cea eleganță a gestului și cuvântului, bine cumpănite, specifice diplomatului de vocație. Născut în 1934, domnia sa a făcut studii strălucite la Beirut și Alexandria, nutindu-se deopotrivă cu civilizația veche arabă și cu cea occidentală. Cariera diplomatică, începută în 1957, îl va purta pe rând la Viena, Londra, Bruxelles, Alexandria (Egipt) sau va participa ca membru al unor echipe de experți ai țării sale la diverse conferințe internaționale. Ambasador în Cehoslovacia între 1985 și 1987, dl Emile Bedran ocupă același post la București din 1987, perioadă în care a ajuns să cunoască și să prețuiască poporul român.

necesare și sunt căutate sursele de finanțare. Se poate spune că, de câțiva vreme, Libanul s-a transformat într-un adevărat șantier de construcții. În aceste condiții suntem încrezători că țara noastră își va relua rolul pe care l-a avut în Orientul Mijlociu, precum și poziția sa în concertul națiunilor. În legătură cu finanțările pot să vă spun că sectorul particular este foarte activ și dinamic și că noi contăm pe această contribuție. Am avut și anumite ajutoare financiare din străinătate, dar în principal trebuie să ne bazăm pe noi înșine. Totul este o chestiune de timp, așadar.

- Se știe că societatea libaneză este una tolerantă din punct de vedere religios. Dar în lumea arabă se manifestă puternic anumite tendințe ale fundamentalismului islamic. Cum apreciați dv. aceste evoluții.

- Într-adevăr, Libanul este o societate tolerantă, unde coexistă 17 comunități religioase diferite care

- Sunteți în România de circa opt ani, devenind vicedecan al corpului diplomatic. Din această perspectivă, cum credeți că s-au dezvoltat relațiile dintre țările noastre?

- Relațiile dintre țările noastre evoluează pe o cale bună după schimbările din țara dv. După 1990, mai mulți libanezi s-au instalat în România pentru relații economice sau comerciale, ajungând acum la circa 10 000. Dar în afară de această prezență activă, raporturile dintre cele două state s-au dezvoltat bine. Au fost vizite la Beirut ale ministrului de externe, ale președintelui Ion Iliescu și ale premierului Văcăroiu și a avut loc vizita aici a premierului Hariri. Acestea au fost evenimente politice importante care au contribuit la întărirea încrederii reciproce și la identificarea de noi posibilități ale dezvoltării legăturilor bilaterale. Suntem încurajați de aceste evoluții pe baza celor 10 acorduri deja semnate. Cred că România poate să participe, de exemplu, la opera de reconstrucție a Libanului.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membru: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,
223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorjanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI-SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceaciriu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona
Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chiulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,
Maria Călin, Nicoleta Burtă, Eugen Mațotă, Cezar
Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,
Cora Ciocănu, Marian Frunzeanu,
Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,
Marius Procopie, Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu,

Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Reproduc cu plăcere din ziarul „Opinia”, care apare la Buzău, editorialul din 15 noiembrie 1995

După dispariția lui Corneliu Coposu, România nu va mai arăta la fel

Regele MIHAI rămâne acum singurul reper de verticalitate morală al românilor Spaima de rege este barometrul legitimității puterii din România

Nu ne făceam iluzii că la înmormântarea de ieri a ilustrului om politic va participa și Regele MIHAI. Într-o emisiune consacrată diasporei românești din Franța, emisiune realizată de reportera TVR în fața bisericii noastre din Paris, un cetățean cu prestanță intelectuală declara fără echivoc: „barometrul stabilității și legitimității în România o dă de fiecare dată panica în care puterea intră când aude că Regele MIHAI intenționează să-și viziteze țara”. Era de așteptat ca, plecând într-o vizită de lucru în Egipt, simultan cu funeraliile uriașului său adversar, președintele Iliescu să dea indicații ferme privind neacordarea vizei de intrare Regelui. Acum, mai mult ca niciodată, Ion Iliescu este convins că vizita regală poate coagula uriașa nemulțumire populară datorată sărăciei, corupției și autoritarismului de tip comunist într-o mișcare socială cu urmări imprevizibile.

România a avut după revoluție două repere morale incontestabile: liderul țărănist CORNELIU COPOSU și Regele MIHAI. Prin poziția și simbolurile lor, unul era privit ca un martor contemporan, celălalt ca un protector divin. Paradoxal, dar lui Ion Iliescu i-a convenit de minune existența celor două repere de speranță ale românilor, fiindcă unul, Corneliu Coposu, era de fapt proiecția și înlocuitorul celui de-al doilea, Regele. Pe primul l-a bombănit și chiar injurat, dacă este să-i credem pe martori, fiindcă nu-i era frică de el. E drept că, la început, Corneliu Coposu l-a cam speriat pe Iliescu, dar cu timpul, pe măsură ce liderul țărănist s-a dovedit dezinteresat de putere, președintele i-a infiltrat și subminat prin serviciile sale secrete partidul. Nu l-a deranjat faptul că opoziția îl considera pe Corneliu Coposu președintele moral al țării, tocmai fiindcă

prin aceasta se crease o adevărată blocadă politică. Unii guvernau la infinit, ceilalți sperau la infinit. Corneliu Coposu se limitase la principiile sale democratice, de iubitor al unei Românii, monarhie constituțională, pe care le expunea de fiecare dată imuabil și ferm. Nici acum, eu unul nu știu dacă oamenii din anturajul său, un Ion Diaconescu, un Valentin Gabrielescu sau un Radu Vasile, sunt monarhiști sau republicani...

Moartea lui Corneliu Coposu nu-i convine în primul rând președintelui Ion Iliescu. În ciuda uriașei sale personalități, marele martir nu era periculos pentru Ion Iliescu. Prin moartea sa, românul, fatalist cum îl știm, va căuta imediat un alt reper moral în viața publică. Or, în România, acesta nu mai poate fi găsit, fiindcă actualii lideri politici sunt niște pigmei comparativ cu cel dispărut. Astfel că, obiectiv, fluxul subconștient al speranței populare se va muta și concentra asupra Regelui. De aceea, este de înțeles spaima și mai mare pe care o va trăi de acum încolo puterea la auzul veștii că MIHAI l-ar intenționa să vină în țară. Pretinsa declarație de recunoaștere a actualei stări constituționale din România, pe care guvernul român o tot cere mereu drept condiție de acordare a vizei, este puerilă, de vreme ce Regele a și dat-o! Nu se poate uita figura jenată pe care a afișat-o ministrul de externe Teodor Meleșcanu repetând povestea cu „condiția” la emisiunea de Actualități. Am avut în față mimica tipică a omului care spunea o altă realitate: „Ce vreți, știu că e o minciună, dar n-am încotro”...

CORNELIU ȘTEFAN

REZUMAT

- Se pregătesc noi tarife radio-TV. Am prefera să se pregătească altă televiziune.
- Derută la Banca „Dacia Felix”. Zvonurile, justificate sau nu, provoacă panică între depunători.
- Pe zi ce trece, asasinarea premierului Rabin pare tot mai mult urmarea unui complot.
- Partidul Socialist cere

demiterea ministrului Doru Dumitru Palade, care s-a plâns că MCT... are prea multe fonduri!

● Ucraina și Macedonia semnează instrumentele de adeziune la Consiliul Europei.

● Boris Elțin respinge ridicarea de către Rusia a embargoului impus lugo-slaviei. Câteva zile mai târziu, el primește zâmbitor

presa în spital și declară că deține toate pârghiile puterii.

● Senatul României votează amendarea Legii case-lor naționalizate, în conformitate cu obiecțiile Curții Constituționale.

● Yasser Arafat o vizitează, pentru condoleanțe, pe văduva lui Rabin.

● Corneliu Coposu pleacă într-o lume mai dreaptă.

● Ion Iliescu pleacă în Egipt și Franța.

● Dolarul sare pragul catastrofal de 3.000 lei. O nouă explozie a prețurilor.

● Trei veterani francezi din primul război mondial decedază de emoție aflând că urmau să primească Legiunea de Onoare.

Evenimente mari, evenimente mici

● 21 morți în atentatul din Colombo (Sri Lanka),

nește pe președintele Iliescu că nu a dispus confiscarea armelor de la UDMR.

● Două explozii criminale în misiunea militară americană din Riad (Arabia Saudită) - 6 morți, 60 răniți.

● Deputatul Sorin Diaconescu demisionează din PDSR aducând grave acuzații partidului.

● Blocaj financiar în administrația SUA, ca urmare a respingerii, de către președintele Clinton, a majorării bugetului.

● Faruk Leghari, președintele Pakistanului, supraviețuiește unui accident aviatic.

revendicat de „Tigrii Tamil”.

● Generalul Dumitru Iliescu, șeful SPP, declară că în spatele lui C.V. Tudor se află forțe externe.

● Gheorghe Funar îl doje-

TCZ

Puls

Ce rămâne ?

MOTO: „Iar deasupra tuturor va vorbi vreun mititel,
Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el
Sub a numelui tău umbră...”

Multe cuvinte mari s-au rostit după trecerea în eternitate a lui Corneliu Coposu. Atât de multe și atât de mari încât un observator neavizat ar fi convins că omul care ne-a părăsit s-a bucurat, în timpul vieții, de o recunoaștere și de onoruri excepționale din partea concetățenilor săi, proporțional cu actualele declarații solemne. Din nefericire, cu câteva excepții, nu numai că aceste cuvinte mari vin prea târziu dar, în mare parte, ele sunt lipsite de un „ce” omenesc, simplu și sincer.

Primele declarații TV ale unor lideri politici au fost aproape șocante din acest punct de vedere. Cu excepția lui Emil Constantinescu, politicienii au vorbit sobru și politicos - atât. Nici unul dintre ei n-a găsit de cuviință să spună un creștinesc „Dumnezeu să-l odihnească”! (Dacă nu cumva e opera montajului TV). Dar, dacă toți ceilalți măcar au vorbit liber, jenantă a fost prestația președintelui Iliescu, care s-a mulțumit să citească un text prefabricat și rece. Până în ultima clipă am sperat, am fost chiar convins că, la urmă, președintele va adăuga două-trei cuvinte din inimă, spontan. N-a fost cazul.

Zile de-a rândul, apoi, am așteptat și am sperat că aceia care au păcătuit grav față de Corneliu Coposu vor găsi puterea ca, fie și într-o mică paranteză, să-și exprime regretul față de gesturile și cuvintele lor trecute. N-a fost cazul.

M-am aflat în Piața Victoriei pe 29 ianuarie 1990, când mulțimea dezlănțuită răcnea la adresa lui Corneliu Coposu cuvinte care nu pot fi reproduse acum, într-un moment de doliu, inclusiv invitația de-a se întoarce la Paris, unde se presupunea că-și petrecuse anii comunismului... Nu, ignoranța nu e o circumstanță atenuantă, ci una agravantă! Aș vrea să stau de vorbă azi cu unul din acei români...

Prin contrast cu solemnitatea seacă și prea puțin sinceră a majorității discursurilor, ce simple și emoționante au fost cuvintele ambasadorului francez: „Domnul Coposu a murit azi-dimineață și deja mi-e dor de el”. Ce simple și emoționante au fost lacrimile lui Oliviu Gherman...

Am spus toate acestea nu pentru a tulbura atmosfera acestor zile de tristețe (sinceră pentru unii, jucată de alții), ci pentru că, la dispariția seniorului politicii românești, e cazul să ne punem o întrebare pe care - vai! - nu ne-am pus-o atunci când se afla încă printre noi: Ce-am învățat, fiecare dintre noi, din exemplara lui viață? Am învățat, oare, așa cum spunea Ana Blandiana, că politica nu e incompatibilă cu morala? Că idealul în care crezi nu trebuie abandonat, indiferent cât de vitrege sunt împrejurările? Că nici o represiune, oricât de violentă, nu scuză lașitatea, oportunismul, cedarea? Ar fi minunat...

Corneliu Coposu și-a plătit idealurile cu ani lungi de suferințe cumplite, în timp ce noi - majoritatea - acceptăm și acceptăm compromisurile cele mai umilitoare invocând riscul de-a pierde o funcție, un loc de muncă sau chiar dreptul de-a merge vara în concediu... Dacă înainte de Decembrie '89 nici nu știam (sau nu voiam!) să facem asemenea comparații, după revoluție prezența lui Corneliu Coposu, imaginea lui magică, aproape incredibilă, au fost un reper, un model, un esențial punct de referință. Privindu-l, gândindu-ne la el, puteam spera să fim puțin mai buni, mai morali, mai curajoși, puteam spune: Iată că e posibil să fii om întreg. Dispare acest reper o dată cu dispariția fizică a lui Corneliu Coposu? Ar fi îngrozitor...

E cazul, deci, să ne întrebăm ce rămâne pe urma lui - nu pe scena politică (unde, mă tem, se vor produce prăbușiri, lupte și reașezări întristătoare), ci pe scena morală. Toți cei care își declară regretul față de moartea lui Corneliu Coposu au la dispoziție, pentru a proba acest regret, un mijloc mult mai convingător decât discursurile funebre: acela de-a încerca să fie cu măcar o fărâma mai morali decât au fost până acum. De-a încerca să semene, măcar un pic, cu Corneliu Coposu. Iar oamenii politici au datorita coplesitoare de-a încerca, cu disperare, cu oricâte eforturi, cu oricât de puțină speranță în izbândă, să-i țină locul...

Altfel, totul riscă să se prăbușească, precum o clădire căreia i-a fost înlăturat pilonul principal de rezistență.

Numai dacă nu vom risipi moștenirea sa, Corneliu Coposu, sunt sigur, va fi împăcat, acolo, în ceruri.

Dumnezeu să-l odihnească!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Cineva acolo sus trage sforile

Ministrul justiției, Gavril Iosif Chiuzbaian, declară că va da un răspuns solicitării Procurorului General, Vasile Manea Drăgulin, privind declanșarea procedurii de ridicare a imunității parlamentare a senatorului PRM Vadim Tudor, după ce Parchetul General va audia colectivele redacționale ale revistelor POLITICA și ROMÂNIA MARE și după ce Curtea Constituțională se va pronunța asupra neconstituționalității articolului 238 al Codului Penal care incriminează infracțiunea de ofensă adusă autorității. Dacă audierea fiecărui redactor al revistelor POLITICA și ROMÂNIA MARE, în care s-au scris articolele care-l jigneau pe președintele Ion Iliescu, se va încheia până la sfârșitul anului, în ceea ce privește hotărârea Curții Constituționale, aceasta va dura cu siguranță.

Conform procedurii, hotărârile Curții Constituționale pot fi atacate cu recurs, care va fi judecat de un complet format din cinci judecători. În primă instanță, completul curții va fi format din trei judecători. Cum, până la ora actuală, nu s-a fixat primul termen de judecată privind excepția de neconstituționalitate ridicată în procesul „Iliescu - Ziua”, este posibil ca tocmai la anul viitor Curtea Constituțională să dea o hotărâre defini-

Vadim e încă imun și va mai fi

tivă în acest sens. Să sperăm că, totuși, ministrul justiției va reflecta și va hotărî să se pronunțe asupra cererii de ridicare a imunității parlamentare a senatorului PRM, înainte de decizia Curții Constituționale.

Surse judecătorești susțin că cererea de ridicare a imunității lui Vadim Tudor este un circ, iar că, în spatele acestui circ, nu se află decât un odios șantaj politic.

TEO CĂLINESCU ■

Văcaru zâmbeste

■ Dar nu e râsul lui

Declarațiile liderilor PDSR lasă să se înțeleagă cât se poate de clar că problema ridicării imunității senatorului C.V.T. nu este încă o chestiune hotărâtă. Întrebat despre mecanismul pe baza căruia a funcționat până acum colaborarea cu PRM, senatorul Vasile Văcaru a accentuat că „poziția PDSR poate fi catalogată ca poziția fratelui mai mare

care se uită cumva cu îngăduință la năzbâțiile pe care le face ăla mic”. Până aici nimic spectaculos.

Interesant este însă comentariul pe care

același reprezentant al majoritarilor din Senat îl face în legătură cu mecanismul ridicării imunității parlamentare, mecanism în care ministrul justiției, Gavril Iosif Chiuzbaian, nu joacă deloc un rol secundar.

„Ministrul justiției provine dintr-un partid care și el este un soi de frate vitreg, după mamă sau după tată sau după amândoi...” - atenționează Vasile

Văcaru. Cu siguranță că de această dată ne aflăm în fața unui avertisment public dat unui reprezentant PUNR în executivul Văcăriu. Că ceea ce se întâmplă prin culisele eșaloanelor

superioare ale puterii, în sensul că cineva negociază cu altcineva sau că, nu-i așa, nici șantajul nu-i exclus, rezultă și dintr-o remarcă a aceluiași senator PDSR: anume că „nici dl Văcăriu nu e membru al partidului de guvernământ”...

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Suntem în măsură să prezentăm, pentru cititorii revistei Flacăra, biografia de export a președintelui Ion Iliescu, biografie depusă de staff-ul prezidențial la Strasbourg, parlamentarilor Europei spre luare la cunoștință. Imaginea sa în fața Uniunii Europene îl interesează în cel mai înalt grad pe Ion Iliescu. Și pentru că ani de zile a acționat conform unui principiu de căpătâi, potrivit căruia "scopul scuză mijloacele" și ferm convins că ambalajul vinde marfa, Ion Iliescu și-a transformat activitatea sa de UTC-ist, PCR-ist, activist etc., într-una de disident, de luptător pentru democrație, încă de la 18 ani. Parcă și împușcatul procedase asemănător transformându-se din cizmar în revoluționar, din fragedă tinerețe.

O biografie de export pentru liniștea noastră

Acest "curriculum vitae al președintelui României" începe prin prezentarea datelor de naștere - 3 martie 1930 la Oltenița, și pentru ca posibili curioși europeni să nu caute prea mult pe hartă orașul cu pricina urmează și o trimitere topografică - "la sud de București". Sunt apoi enumerate școlile frecventate de cel ce va deveni președintele României. Școala primară în orașul natal (pe atunci un biet sat de pescari - h.r.), liceele Industrial Polizu, Spiru Haret și Sfântu Sava din București. Cine ar putea oare susține, după atâtea licee, existența unor lacune de cultură generală în educația alesului României? Urmează apoi cel mai scurt aliniat al acestei romanțate autobiografii. "Diplomat al facultății de electrotehnică al școlii de politehnică din București și al Institutului Energetic din Moscova, el se specializează în gestiunea apelor și în ecologie". Atât despre Moscova, nici un cuvânt mai mult... Trecând puțin peste o activitate profesională "prodigioasă", citind cu atenție autobiografia, ajungem la anul 1984 când Ion Iliescu "din postul său de președinte al Consiliului Superior al Apelor este demis de Ceaușescu", ca replică la "curajoasa sa împotrivire la proiectele megalomane ale dictatorului".

Fost student sovietic, Ion Iliescu devine în biografia cu pricina, antiso-

vietic. "În anii '60, el susține noile tendințe politice, tinzând să afirme suveranitatea și independența țării în raport cu Uniunea Sovietică și să desovietizeze structurile economice, politice și culturale românești. Din 1967 până în 1971 este ministru responsabil cu activitatea tineretului. În 1968 el condamnă în sesiunea extraordinară a Parlamentului român și cere ieșirea României din pactul de la Varșovia". Cu ce guri căscate or fi rămas oare parlamentarii europeni citind aceste rânduri și aducându-și probabil aminte de o imagine îndelung mediatizată, când în decembrie '89, emanatul solicita "sprijin tovărășesc" ambasadei ruse.

Nici Timișoara nu este uitată din portretul prezidențial. Conform citatei biografii, timișoreni mureau pe străzi "strigând numele celui care lucrase 4 ani în acest oraș" și care, vezi Doamne, devenise speranța acestora, fostul băiat din Oltenița. Nimic despre punctul 8 de la Timișoara, nimic despre faptul că cel căruia i s-ar fi strigat numele aici, nu a călcat în orașul martir decât după doi ani, pentru câteva ore, în huiduielile mulțimii.

"Din primele momente ale revoluției române, în seara de 22 decembrie, el este numit președintele Frontului Salvării Naționale". Gata cu Timișoara, revoluția a început în momentul în care Ion Iliescu a fost

numit.

Gura păcătosului adevăr grăiește, Ion Iliescu a fost numit și nu ales în decembrie '89, alegerea a venit ceva mai târziu, după urcarea sa pe tanc, după lupte de stradă și după alte câteva evenimente lipsite de o importanță, ce ar fi îndreptățit prezentarea lor într-o autobiografie de export. Rămâne însă o întrebare care nu-și găsește răspuns pentru parlamentarii europeni. Cine l-o fi numit? Ne oprim aici. Cusută cu ață albă, cum spune românul, biografia ar putea continua. Parafrazându-l însă pe președinte, care declara recent că "în politică faci ceea ce poți, nu ceea ce vrei", ne întrebăm ce-ar fi ieșit din această biografie dacă el ar fi făcut ceea ce ar fi vrut, nu ceea ce a putut, fiindcă a putut.

Beneficiarul biografiei de export a plecat până în Egipt. S-a întors și conduce în continuare România. Prin natura funcției sale reprezintă țara în relațiile internaționale. Biografia morală aparține celui supranumit Președintele Moral al României. Trist dar adevărat, Corneliu Coposu a plecat de tot dintre noi. A reprezentat și reprezintă încă idealul de libertate și democrație la acest sfârșit de mileniu. N-a condus această țară. Să fie oare adevărată zicala: „Fiecare popor își are conducătorii pe care îi merită?”

O biografie morală: Corneliu Coposu

• Născut la 20 mai 1916 în comuna Bobota, județul Sălaj, urmează cursurile liceului din Blaj și ale Facultății de Științe Juridice din Cluj-Napoca.

• Licențiat al Facultății de Drept, Doctor în Drept și Științe de Stat.

Jurist, asistent universitar. A

deținut funcția de președinte al studenților democrați de la Universitatea din Cluj.

• Membru al Asociației Oamenilor de Știință din România, membru al Asociației de Istorie Comparativă și Drept.

• Secretar al lui Iuliu Maniu în perioada 1937-1947.

• Președinte al Tineretului Național Țărănesc și al Tineretului Democrat (1938).

• Secretar

general adjunct al PNȚ în perioada 1946-1947, secretar al Delegației Permanente.

• Condamnat în 1947 la muncă silnică pe viață.

• Deținut politic, timp de 17 ani și jumătate, 8 ani regim de izolare totală.

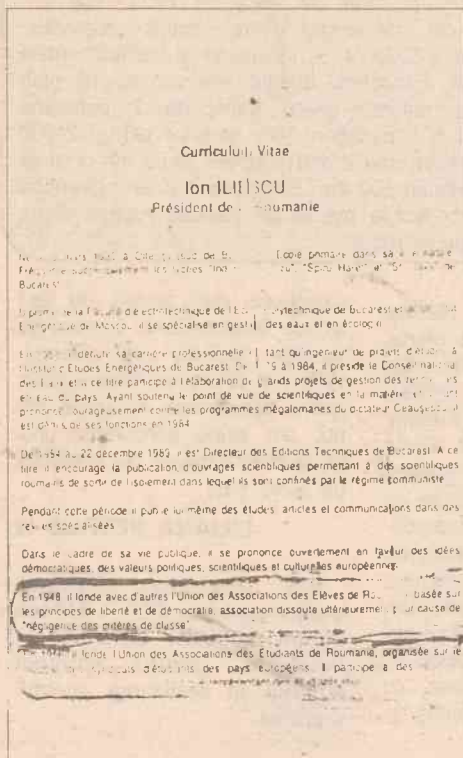
• Trece pe rând prin aresturile Securității, penitenciarele Văcărești, Jilava, Pitești, Craiova, Aiud, Râmnicu-Sărat, Capul Midia.

• Supus unui regim de permanentă urmărire după eliberarea din închisoare.

• Reușește să publice în 1978 în Statele Unite lucrarea intitulată: „Armistițiul din 1944 și implicațiile lui”. În 1987 înscrie PNȚ în Internaționala Creștin Democrată.

• Din decembrie 1989, președinte al PNȚCD.

• Președinte al Convenției Democratice în perioada 1991-1993.

„Tot curaj a demonstrat Ion Iliescu și ca director la Editura Tehnică”, când...

Dar abia acum cade bomba. La numai 18 ani, în 1948, conform acestei autobiografii, Ion Iliescu (pe atunci oare elev?) "fondează Uniunea Asociațiilor Elevilor din România, bazată pe principiile de libertate și democrație, asociație dizolvată apoi pentru neglijență pentru criteriile de clasă". Cum s-a implicat tânărul UTC-ist în marea naționalizare nu vor afla, de aici, parlamentarii europeni. Ceea ce li se propune e altceva.

"În 1956, el fondează Uniunea Asociațiilor Studenților din România, organizată pe modelul sindicatelor de studenți din țările europene". Eroare gravă. Nu știm să fi existat decât o uniune a studenților comuniști, cuvântul "comunist" neapărând deloc, în mod misterios, în acest text. Ce epurări s-au făcut în acei ani în rândul studenților române, câți studenți au înfundat pușcăriile, găsindu-și sfârșitul aici, cum a fost decapitată societatea românească, cum au apărut facultățile muncitorești, dosarele, criteriile de clasă, originile nesănătoase, condamnările publice, sub conducerea noului val de tineri muncitori, membri al acestei asociații "organizată pe modelul sindicatelor din vest" nici vorbă.

MATEI DOMITRU

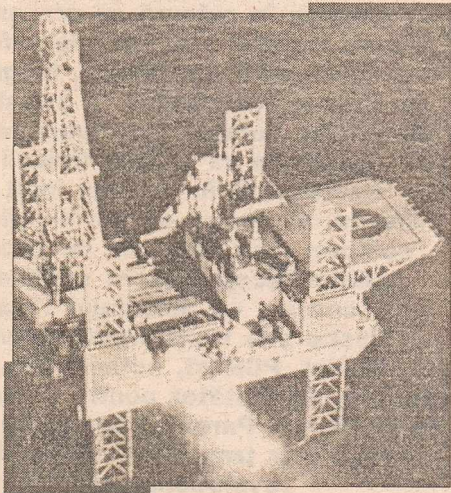
Înainte de-a merge pe platformele marine, îmi imaginez că o fi cel puțin romantic să muncești, să mănânci și să dormi în largul mării. După ce-am fost acolo, pot depune mărturie împotriva romantismului. Viața pe platformele marine este fascinantă pentru un ziarist, pentru un vizitator oarecare, pentru toți cei care vin din afară. Din punctul de vedere al petroliștilor mării, însă, viața în larg și-a tocit orice urmă de poezie. Pentru că se repetă la nesfârșit, valurile mării au devenit stresante, albastrul cerului este cea mai sinistru culoare, la tipățul pescărușilor nu-ți vine decât să dai cu piatra. Pe platformele marine nu există pietre!

Jucării la discreția mării

În România, forajul marin a debutat în 1976, cu platforma Gloria, ajunsă acum un fel de vedetă, un fel de școală într-ale petrolului marin. Printre angajații Petromar-Constanța - sucursală a Regiei Petrom-București - a spune că ai lucrat pe Gloria echivalează, deja, cu un titlu de noblete. Acum Petromarul are șapte platforme de foraj și exploatare, făcute după același proiect, cu îmbunătățiri de la o etapă la alta: Gloria, Orizont, Prometeu, Fortuna, Atlas,

Platformele marine

Locul unde timpul se oprește

10% din producția de țiței a țării. Specialiștii susțin că țițeiul marin, spre deosebire de cel de pe uscat, are ceva calități în plus. Este foarte bun în fabricarea uleiurilor speciale, nu conține sulf, orice rafinare își dorește așa ceva, pentru că nu i se corodează instalațiile. Numai că forajul marin este și de trei ori mai scump decât cel de uscat! Cred că vă imaginați că instalațiile de forare ale Petromarului nu pot concura cu ceea ce se poartă acum în forajul marin mondial. Fără să intrăm în detalii tehnice, vom spune doar că, și de această dată, inventivitatea românului a făcut minuni. Mai cu sărăcie, mai cu cârpeală, da' avem și

aflate la discreția mării. S-a mai rupt câte ceva, ce-i drept, dar siguranța echipajului nu a fost grav afectată.

Viața pe-un butoi cu pulbere

Ca loc de muncă, platformele marine sunt o excepție de la regulile cunoscute. Viața petroliștilor mării este împărțită, clar, pe din două: o jumătate de lună stau pe mare și muncesc în schimburi de 12 ore - o săptămână de zi, una de noapte - iar cealaltă jumătate de lună stau pe uscat, pe la casele lor, cu familia și problemele aferente. Drept urmare, mai în glumă, mai în serios,

soțiile și copiii în cauză spun că au jumătate de tată ș.a.m.d. De aici apar și tot soiul de probleme, unele rezolvabile doar la tribunal.

Rata divorțurilor printre salariații Petromar trece de 30%. În primele luni de muncă, fiecare nou angajat este convins că se va obișnui, că n-are ce să fie insuportabil, că nu-i de ici de colo să lucrezi în largul mării... Și, la început, este chiar fascinant. Totul diferă de orice loc de muncă de pe uscat, peisajul pare a fi prietenos, bucătarii gătesc foarte bine, acasă nu te-ai putea odihni niciodată 12 ore, ehei, ce mai viață! După un timp, însă, toate acestea ajung simple obișnuințe. Mai apoi devin stresante, te obosec, te fac să-ți pierzi orice brumă de liniște și să nu-ți mai găsești locul.

noi sondele noastre în Marea Neagră. Platformele marine sunt proiectate să reziste la vânt de maximum 160 km/h și la o

inginer de extracție, spune că el a venit pe mare tocmai pentru că se cam plictisise de sondele de uscat din Prahova. Și când colo a dat peste o situație cu mult mai complicată. Pe mare, oricât de curajos ai fi, nu te simți niciodată în siguranță. În Prahova, dacă ia foc o sondă, Doamne ferește, dar să zicem, fugi cât te țin picioarele. Pe mare, dacă se întâmplă ceva, n-ai unde să fugi. Așa că stai ca pe-un butoi cu pulbere și duci obsesia asta cu tine și-n vis. Ca să nu mai vorbim că omul, totuși, este un animal terestru. Mai zboară el, mai stă prin ape, da' asta așa, pentru un timp. Când marea tinde să-ți devină ACASĂ, condiția umană își cere drepturile sale. Și culmea este că nu te mai simți bine nici pe uscat, săptămânile de izolare își spun cuvântul. Cei mai slabi de înger rezolvă problema foarte simplu, în prima cărciumă din Constanța.

Liderul sindical Iulian Chiran consideră, de câțiva ani buni, că transportul până la platforme și înapoi este aproape inuman. Nava Phoenix, cu o capacitate de 200 persoane, face cam 5-6 ore pe o distanță de nici 100 km. După două săptămâni de

mare, în asemenea condiții, drumul spre casă este mai mult decât un chin. Fiecare platformă este prevăzută, din construcție, cu un heliport. Și nu degeaba! În situații disperate, oamenii de pe platforme nu au cu ce să ajungă la țarm. Sunt petroliști care nu au ajuns la înmormântarea părinților, nu au fost la maternitate când li s-au născut copiii sau chiar au murit cu zile pentru că nu s-a putut ajunge, la timp, pe uscat.

Dosarul „Elicopterul”

În 2 noiembrie, între orele 9-11, lucrătorii de pe platformele marine, membri ai Federației Sindicatelor Petromar-Constanța, au fost în grevă de avertisment. Momentul declanșării grevei, din întâmplare și nu tocmai, s-a suprapus peste scandalul „Puma”. Protestul, adresat Ministerului Industriilor, dezaproba blocarea licitației internaționale, organizate de RA Petrom, pentru achiziționarea unui elicopter de intervenție. Se pare că în Dosarul „Elicopterul” și-au făcut loc și interese străine de cele ale salariaților de pe platformele marine. Nicolae Banea, director la IAR Ghimbav, a oferit spre contractare un elicopter IAR 330L Puma, fabricat sub licență

franceză, la un preț de 4.700.000 \$. Ministerul Industriilor susține această ofertă, cu o îngrâdărire cam ciudată, și cam târzie, datată după 1 august, când RA Petrom a organizat o licitație internațională. Nicolae Banea revine cu o altă ofertă, un elicopter IAR 316 Alouette, deși nu participase la licitație. La solicitarea Regiei Petrom, Autoritatea Aeronautică Civilă Română, prin directorul general Lucian Sandu, certifica faptul că elicopterul amintit nu corespunde necesităților de intervenție de pe platformele marine. Ghimbavul insistă, în continuare, cu ideea de-a intra în calcul nici mai mult nici mai puțin decât un elicopter la mână a doua, cu „numai” 4 milioane \$. În furia de

toate aceste jocuri, petroliștii mării au amenințat cu o grevă

Mihai Cărlan, șeful Gloriei, ne-a spus că există un studiu psihologic conform căruia un om nu poate rezista în condiții de platformă mai mult de 5 ani. Or, la Petromar există, deja, oameni cu o vechime de 15-18 ani. Și asta se vede, ei reacționează greu, sunt veșnic obosiți, se infurie din te miri ce. Pe platforme este un zgomot continuu, de la motoare, vibrațiile le simți și-n somn. Și-apoi cine poate dormi 12 ore, cât are liber? Unii mai joacă șah, alții se uită la televizor, alții răsfoiesc un ziar vechi de când lumea. Dar după aceea? După aceea nu mai există decât marea. Până și discuțiile între platformiști sunt cam aiurea, toți știu totul despre familiile tuturor, la un moment dat nici nu mai știu despre ce să vorbească.

generală. Și cum întreruperea activității sondelor marine este un lucru extrem de grav, Ministerul Industriilor și-a revenit „în apele sale”. În 6 noiembrie, Comisia de selectare și analiză a ofertelor de licitație, depuse la 1 august, s-a întâlnit la sediul Regiei Petrom, din București. Din comisie a făcut parte și dl Iulian Chiran, președintele Federației Sindicale Petromar.

Cam așa s-a încheiat un conflict colectiv de muncă declanșat în urmă cu aproape cinci ani.

Licitația internațională organizată de RA Petrom a fost câștigată de firma canadiană BELL HELICOPTER, cu tipul de elicopter BELL 206 LT. Prețul, cel mai scăzut dintre ofertele prezentate, este de 2.309.274 \$, incluzând și echipamentele opționale. Elicopterul amintit, atât de necesar platformelor marine, poate transporta 7 persoane (2 piloți și 5 pasageri), are garanție pentru 2 000 ore de zbor (sau 2 ani) și poate zbura într-o cursă de maximum 500 km. Deci, peste 6 luni, petroliștii mării vor scăpa măcar de psihoza rupturii dintre platforme și uscat.

Concluzia, deși amară, nu lasă loc de întoarcere. În vremuri de tranziție, indivizii sau colectivitățile pot obține un drept legitim, numai dacă strigă. Ne place sau nu, am ajuns concurenții unui campionat național de strigături, pe teme date.

LILIANA PETRUȘ ■

P.S. Redacția „Flacăra” mulțumește dlui Mircea Lungu, consilier de presă la Petromar, pentru sprijinul acordat în realizarea acestui material.

Așa arăta platforma mării Gloria în 1975. Pe atunci se afla în construcție. O dată cu ea s-au „construit” și problemele celor care lucrează acolo.

Jupiter, Saturn. Platforma Orizont, aflată la al doilea contract în străinătate, lucrează, de puțin timp, în apele teritoriale ale Israelului. În ultimii ani, producția de țiței marin a fost relativ constantă, reprezentând cam

înălțime a valurilor de 12 m. Angajații Petromarului au avut de-a face cu valuri de 11 m și cu vânt de 155 km/h. Cei care au trăit acest coșmar spun că platformele se îndoiu ca niște trestii, erau doar niște jucării

FLACĂRA propune un om
pentru eternitatea României
Corneliu Coposu

Radiografia un

Ziua cea mai tristă

Orașul

În afara traseului pe care l-a avut cortegiul funerar, aproape nimic nu lăsa să se vadă că în oraș se întâmplă ceva tulburător. Viața merge înainte, cum s-ar spune. La câteva zeci de metri de Piața Palatului, unde se oficia slujba, claxoanele sunau nervos, oamenii treceau grăbiți spre treburi, intrau în magazine, sporovăiau. Faptul că Primăria declarase zi de doliu în capitală n-a prea avut urmări. Singure, sediile partidelor (inclusiv, spre cinstea lui, cel al PDSR) și al câtorva instituții (Ministerul Agriculturii) arboraseră drapele în bernă. În schimb, pe fațada Sălii Palatului străluceau vesele steagurile de sărbătoare ale nu știu cărei expoziții.

Cerul

Dimineața de 14 noiembrie a fost întunecată dar nu foarte rece. Prin-o

întâmplare magică, soarele a reușit să străpungă norii exact în momentul în care cortegiul intra în sacra Piață a Universității. Micul miracol n-a trecut, firește, neobservat. O doamnă a șoptit: „Mai ține puțin Dumnezeu și cu noi”...

Oamenii

Chiar acei dintre bucureșteni care n-au participat la ceremonie au manifestat bun-simț și înțelegere, inclusiv față de devierile circulației. Am auzit, e drept, și previzibila replică „Dacă muream io, nu

Marti, 14 noiembrie 1995, în România a fost doliu. Ar fi prea frumos să credem că a fost un doliu al întregului popor. După cum e foarte, foarte greu de presupus că toată clasa politică s-a aflat în doliu. Mult mai aproape de adevăr ar fi să spunem că funeraliile lui Corneliu Coposu au însemnat un doliu moral, o tristă zi pentru toți românii care sunt, sau măcar încearcă să fie, la fel de străini de compromis și oportunism cum a fost marele dispărut. Ceea ce am văzut în acele ore pe străzile Bucureștiului dovedește apriga nevoie de repere morale pe care o resimt oamenii și tristețea - uneori vecină cu disperarea - pe care o trăiesc acum, când Corneliu Coposu, cel mai important dintre aceste repere, ne-a părăsit pentru o lume mai bună.

opreauăștia troleibuzelor, dar a fost una izolată. Cât despre cei care au ținut să-l petreacă pe Corneliu Coposu pe ultimul drum, aceștia erau de toate vârstele și categoriile sociale. Mai mult de jumătate dintre ei au venit cu flori și lumânări. Când trupul neînsuflit a fost purtat afară din sediul PNȚCD, o ploaie de flori s-a stărnit asupra sicriului și nu puțini au fost cei care, femei și bărbați, au izbucnit în plâns. Văzându-i inundând aceleași străzi cu atâta încărcătură emoțională, m-am gândit că pentru majoritatea - aceeași, probabil, din Decembrie '89 și aprilie-iunie '90 - prezența lor acolo trebuie să le fi provocat multe nostalgii... Altfel, lumea nu a participat doar în stradă, ci și din balcon, de pe clădiri sau chiar din copacii de pe margine.

Discuțiile

Dacă în clipele cele mai emoționante și în preajma nucleului ceremoniei era o liniște

impresionantă (tulburător să „auzi” o sută de mii de oameni tăcând!), sigur că pe margini, mai ales în momentele de așteptare, se discuta destul, formându-se chiar specificele cluburi politice. Au fost pomeniți, de bine sau de rău, americanii, Caius Traian Dragomir, evreii, NATO, Miron Mitrea, syndicatele, Virgil Măgureanu și câții alții. Despre președintele Iliescu cineva avansa convingerea că dacă n-ar mai candida „îi aranjează ai lui un accident de avion, că i-a abandonat”. „Fiecare pasăre pe limba ei piere”, a spus împăciuitor un bărbat, la care o femeie a replicat energic: „Da, domnule, dar când, când?” ● Se pare că nimeni nu se îndoiește că, în noua conjunctură, Emil Constantinescu nu va mai fi președintele CDR, un cetățean precizând chiar că i se va oferi postul de ambasador în Kuwait! ● „Principalul nostru criminal și KGB-ist e televiziunea!”, susținea un bătrân, în vreme ce altul zicea: „Intellectualii nu sunt cu PDSR, cu excepția lui Oliviu Gherman” (semn că emoția acestuia la catafalcul lui Corneliu Coposu i-a îmbunătățit imaginea; de altfel, președintele Senatului avea să țină unul dintre discursuri) ● Și Teodor Meleșcanu e bine văzut de simpatizanții Opoziției: „Săracu” de el, dăduse în bălbăială când l-au pus aia să zică că nu-i dă viză Regelui. Mi-era milă de el, că e un om fin”, mărturisea o femeie.

Frânturi de imagini

În Piața Rosetti, semafoarele - uitate în funcțiune - își etalau conștiincios culorile. Mă tem că de-acum vom vedea mai mult roșu... ● Destui oameni aveau cu ei diverse bagaje. Un tânăr se chinuia cu două chitare frumos ambalate ● Pe crucea lui Corneliu Coposu, data nașterii (20 mai!) părea a fi semnul unui destin... ● La plecare, cortegiul călca pe un covor de flori și ceară topită ● De pe strada Calderon, alarma unei mașini tulbură liniștea procesiunii ● Un câine năucit se încurcă între picioarele oamenilor ● Unor cetățeni veniți din provincie, o doamnă le prezintă locurile: „Uite, aici e Teatrul Național”... ● În Piața Palatului, Max Bănuș împarte gratuit „Tinerama” ● O imagine de neuitat: crucea mare, din pânză albă, întinsă de studenți peste mulțime ● La slujbă au participat doi înalți prelați și alți patruzeci și șapte de preoți.

Epilog?

Modestia l-a urmărit pe Corneliu Coposu și după moarte: programul anunțat de PNȚCD a subestimat cu mult numărul celor care vor dori să fie de față. Din cauza valurilor de oameni, cortegiul intra în Piața Palatului la ora când ar fi trebuit să plece spre cimitir.

Dar nu asta contează. Dacă dispariția fizică a lui Corneliu Coposu va provoca dezmembrarea (și mai mult) a Opoziției, startul într-o luptă de orgolii și diminuarea (și mai mult) a moralității în viața politică românească, aceasta ar însemna un singur lucru: că nu l-am meritat. Să dea Dumnezeu să nu fie așa.

După ce a trecut cu greu și cu sacrificii uriașe deșertul comunist, Corneliu Coposu s-a impus treptat ca principala figură a opoziției democratice din România. Însă numele lui trecuse și cirula de mult în străinătate: în cercurile diasporei românești, printre liderii partidelor creștin-democrate. Încă din 1987, deci în toiul teroarei ceaușisto-comuniste, prin legăturile sale secrete, Corneliu Coposu reușește să înscrie PNȚ - care și-a adăugat ulterior determinativele Creștin și Democrat - în Uniunea Creștin Democrată, un fel de Internațională a partidelor care împărtășesc o asemenea ideologie. După 1989 lideri ai unor

asemenea partide - unele dintre ele aflate la putere, ca în Germania sau Belgia - și-au trimis reprezentanți la congresele PNȚCD și schimburile de delegații reciproce au fost per-

Coposu era considerat purtătorul ei de cuvânt cel mai autorizat. Cu toate acestea, prin verticalitatea morală a poziției sale Corneliu Coposu îi stănjenea și pe occiden-

care dl Coposu a primit-o - în viață fiind - a fost Crucea de cavaler al Legiunii de Onoare din partea Franței, în timp ce oficialitățile de la București abia dacă au catadicsit

The Independent sau **Corriere della Sera** (pentru a cita doar ecourile care au ajuns la noi) au ținut să sublinieze autoritatea morală remarcabilă a liderului țărănist. Toți s-au întrebat ce se va întâmpla cu PNȚCD, cu CDR și cu Opoziția după dispariția lui Corneliu Coposu. Este limpede că în pofida unor obstrucții oficiale profilul omului politic Corneliu Coposu a devenit emblematic pentru Europa de Est. **The Independent** nu a ezitat să afirme că el ar fi meritat cu prisosință soarta unui Havel al românilor.

Profil internațional

manente. Aceasta în timp ce partidele social-democrate de la noi se dau de ceasul morții ca să intre în Internaționala Socialistă.

Trebuie spus că statele occidentale așteptau cu interes evoluția politică din România și priveau cu simpatie spre Opoziție, iar Corneliu

tali din cauză că nu ezita să le spună că România a ajuns sub talpa rușilor și a comuniștilor și din cauza comodității sau a lășității Vestului.

Prețuirea față de el s-a exprimat în diverse moduri. Este simptomatic că singura distincție importantă pe

să-i acorde un omagiu post-mortem.

Presa internațională, adesea reticentă față de România, a scris pe larg despre personalitatea liderului țărănist. **Le Monde** a publicat corespondențe speciale de la București, prestigiosul **The Times** i-a prezentat portretul destinului său exemplar,

ni doliu moral

Corneliu Coposu s-au temut - se vor mai teme de PNȚCD?

mațiile noastre, moartea președini-
su a acutizat conflictele dintre
upări politice din PNȚCD.

ea condusă de prof. Radu Vasile
știnută și de președintele interimar,
escu. Cei doi lideri au ajuns la o
n așa fel încât, după congresul din
on Diaconescu devină
(funcție
onorifică),
Vasile,
președinte
a partidu-

ă grupare
șanse să
nducerea
te cea
jurul depe-
cea Ciu-
șvan Do-
Remus
re Mircea
circulat și
nul că ia
calcul o
guvernare
PDSR.

nnul Ion
ori, probabil, să candideze din nou
ția României. Surse apropiate antu-
r sale afirmă că pentru a-și
cesul în desemnarea sa drept can-

didat al CDR la președinție, ar dori să preia
postul de președinte al PNȚCD. Șansele dom-
nului Rațiu de a prelua prima funcție în par-
tid sunt totuși minime, dacă ținem cont de fap-
tul că grupările amintite anterior sunt bine
structurate și au relații puternice în teritoriu.
Domnul Ion Rațiu ar putea să-și depună can-
didatura la președinția

țării chiar fără să fie
susținut de CDR.

● Congresul
PNȚCD din ianuarie
va limpezi cât de cât
situația acestui partid.
Pentru ca el să supra-
viețuiască, cei care
vor fi aleși în funcții -
cheie trebuie să
mențină linia lui
Corneliu Coposu, to-
lerantă, dar inflexibilă
pe câteva probleme
de principiu. Dacă
participanții vor calcu-
la situația la rece, își
vor da seama că au
șansa să mențină
curentul creștin-demo-
crat unit și să-l trans-
orientare politică din
România.

forme în principala
România.
Dacă va fi așa, atunci lichelele politice se
vor teme în continuare de construcția lui
Corneliu Coposu.

În cazul câștigării unei mari influențe de
câte oricare dintre grupările din PNȚCD,
este foarte posibil să aibă loc schimbări
importante și în suprastructura CDR.
Într-un interviu acordat recent, senatorul
Radu Vasile lăsa să se înțeleagă că există
chiar posibilitatea schimbării domnului
Emil Constantinescu de la președinția
CDR. Până acum, la nivelul CDR s-a făcut
o greșeală prin suspendarea tratativelor cu
Partidul Democrat pentru o eventuală
coalitiție sau pentru un pact de neagresiune
la alegerile locale. Inițiativa, lui Petre
Roman se bucurase de sprijinul lui
Corneliu Coposu, cu puțin timp înainte ca
președintele PNȚCD să aibă criza care l-a
provocat sfârșitul.

Profund îndurerat de trecerea în vesnicie a lui Corneliu
Coposu mă alătur în doliu familiei sale, partidului căruia i-a
închinat viața și tuturor românilor loviți de pierderea mare-
lui om de stat.

Dimensiunea sa etică l'a impus ca un necontestat reper
și simbol al valorilor esențiale ale neamului nostru.
Autoritatea sa morală a constituit coloana vertebrală a struc-
turilor care, din decembrie 1989, au reunit toți românii dor-
nici să scoată țara din impas.

Prin caracterul său ferm a impus respect până și adver-
sarilor săi cei mai înrâncenați. Viața exemplară a acestui
mare român a fost o pildă pentru toți cei care l-au cunoscut.

Împreună cu întreaga Familie Regală am fost impresio-
nat de seninătatea cu care a trecut prin încercările care i-au
zdruncinat sănătatea, dar nu i-au clintit crezul. Dărz și demn
a luptat până la sfârșit. Om al datoriei, suflet generos, fidel
Țării și Coroanei, Corneliu Coposu a trăit prin dăruirea de sine.

Salutul cel mai demn de memoria lui Corneliu Coposu, pe care i-l pot aduce cei ce-l
însotesc pe ultimul său drum, este promisiunea de a duce la îndeplinire cele începute de el.
Tuturor, și mai ales tinerilor, să le fie pildă de patriotism, devotament și tărie de caracter.

Românii știu cât de mult dorea Corneliu Coposu să ne putem întoarce acasă spre binele
Țării. Tot atât de mult aș fi dorit și eu să mă aflu alături de cei care îi aduc un ultim omagiu.
De aici, de departe și de pe pământ străin îi închin un gând pios și mă rog pentru odihna
sufletului său.

Dumnezeu să-l ierte și să-l primească în împărăția Sa!

14 Noiembrie 1995

Mihail

Villa Serena C.P. 627 CH-1296 VERSOIX-GENÈVE

„Puiul Popii”

un sat „țâpat” la vreo 33 de
alău. Aici am fost ca într-un
chiar în ziua înmormântării
liu Coposu. Din Bobota au
40 de oameni la București
ămas bun și să îl plângă pe
rum pe „puiul Popii”.
trăia durerea cu discreție.
și primăria și-au afișat doliul.
ținut discursuri, nu au fost
dar lumea se strângea în
nici și vorbea despre Corneliu

câțiva ani în urmă, oamenii
ari necazuri dacă-i rosteau

Casa în care s-a născut Corneliu Coposu

Ioan Săranu a fost prin anii '30 vi-
ei Coposu. I-a purtat cu trăsura pe
e Aurica și pe copii. Ne spune că
de multe ori pe Valentin Coposu
Iuliu Maniu, iar mai târziu și pe
în casa lui Săranu, lângă icoană,

stau fotografiile familiei Coposu.

Valentin Coposu a fost arhidiacon, asesor
consistorial, protopop greco-catolic, membru în
P.N.R., deputat al cercului de la Șimleu și de-
legat la Marea Adunare Națională de la Alba
Iulia, din 1 Decembrie 1918. A fost vicepre-
ședinte al Ligii Revizioniste a județului Sălaj,
înainte de primul război mondial. A fost deco-
rat cu „Coroana României”, „Stema României”
și „Medalia Ordinului Ferdinand” - cu spadă.

Aurica Coposu, mama lui Corneliu, a fost
fiica protopopului Iulian din Surduc, nepoată
directă a protopopului memorandist de la 1892
din Bobota, Gavril Vaida. Din aceeași ramură
s-a tras și fostul prim-ministru Alexandru Vaida
Voievod.

Tot după mamă, Corneliu Coposu
se înrudea și cu Simion Bărnuțiu și
Iuliu Maniu. Imediat după Dictatul de
la Viena, tatăl lui Corneliu Coposu a
fost dus pentru condamnare în
Ungaria, iar Maniu a făcut tot ce i-a
stat în putere pentru a-l readuce în
țară. Un an mai târziu, în 1941,
Valentin Coposu murea în refugiu,
lângă Blaj.

Corneliu Coposu a făcut primii patru
ani de școală la Bobota, însă foaia lui
matricolă nu e de găsit. A urmat liceul
la Blaj, și apoi Facultatea de Drept și
Facultatea de Științe de Stat din Cluj.
Își ia doctoratul „magna cum laude” în
drept internațional. A colaborat ca redactor la
mai multe publicații din Cluj. La București,
susține, alături de Maniu, „Ardeatul”, principalul
ziar al emigrației românești din Transilvania.

Pentru cei din Bobota, copiii familiei Coposu
sunt Puiu, Tuți, Bibi, Uchi și Rodica. Când

Puiu juca fotbal cu prietenii în
grădina lui, Hoarcaș Ghidra era luat
într-o mână de Puiu și azvârlit
peste gard să aducă mingea înapoi.

În urmă cu trei ani, Corneliu
Coposu a fost prin Bobota. „Numa’
ce m-o văzut, că m-o și cunoscut.
Și mi-a spus: măi, Ghidra, Floarea
Vălenii mi-a fost ca o mamă”.
Floarea Vălenii, mama lui Ghidra,
nu mai trăiește, dar când Corneliu
Coposu a stat cu domiciliu forțat în
Bărăgan, s-a dus la el cu mâncare,
în mai multe rânduri. Atunci nu a
spus nimic nimănui, nici măcar
copiilor. Pe Ghidra Nicolae l-a tras deoparte
contabilul Ardeleanu de la mina din Sărmășag
și i-a spus cât de tare s-a ținut Coposu în
pușcărie, când veneau pe la el Gheorghiu Dej
și alții din C.C. sau când era amenințat și
bătut. Spunea: „Eu cu o moarte sunt dator, ori
mor azi, ori mâine”.

Prin 1987, Corneliu Coposu a venit pentru
prima dată după mult timp în sat. Atunci s-a
așezat în fața bisericii și a stat multă vreme
în drum să vadă câți îi mai dau binețe. Din
tot satul, au fost doar doi care l-au întrebat de
sănătate. În '90, când a venit la dezvelirea
unui bust în Bobota, au fost câțiva mai tineri
care l-au huiduit și i-au strigat că n-are ce să
caute în sat. Dar „bătrânii l-au stimat cu toții”.
Tot atunci, oamenii s-au mirat că după atâta
amar de vreme l-a cunoscut pe toți și le-a
spus pe nume.

Văsălică a lui Todiraș a făcut în 1945 o
organizație de tineret a P.N.Ț în Bobota. A
fost și el urmărit din cauza asta. Soția lui își
amintește că au fost îngeri într-un an, de
Crăciun, într-o piesă de teatru montată de
Puiu și Rodica. Își amintesc cu câtă bucurie
trecea Corneliu Coposu pe la ei și, ca și fami-
lia Săranu vorbesc și de Simina Mezincescu și

„În Bobota, fotografiile lui Corneliu Coposu
sunt ținute lângă icoană

Ticu Dumitrescu, care au trecut și ei prin
Bobota.

Amintirile se amestecă, nu se mai ține cont
de cronologie. Se vorbește de Azor și Hector,
câinii cu care Puiu se juca, de prigoana lui,
de gardianul care îi reproșa zilnic că nu a
murit și pe care Corneliu Coposu l-a întâlnit în
anii din urmă și i-a spus: „Te rog să mă ierți
că nici acum n-am murit”, de mâncarea pusă
pe masă în cinstea reîntoarcerii lui, de buca-
ta de plăcintă pe care a pus-o în buzunar ca
să o aibă pe drum, din nou despre cei care
au plecat acum la București „că și ei când o
fost aici ne-o făcut mare bine”, despre fularul
pe care Puiu i l-a dat lui Todiraș, și cu el la
gât Todiraș dorește „să trăim până la anul, să
câștigăm alegerile.”

Acum și cei care i-au vorbit urât lui Corneliu
Coposu în 1990 aveau păreri de rău, iar
sătenii se gândeau deja că într-o bună zi îi
vor face statuie.

Pagini realizate de
LUCIA ȘTEFANOVICI
TOMA ROMAN jr.
ȘTEFAN NICOLAE
TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Corneliu Coposu și Flacăra

Domnul CORNELIU COPOSU felicită redacția revistei Flacăra

□ Printr-o scrisoare cu antetul PNTCD, cabinetul președintelui,
ne sunt adresate următoarele cuvinte:

*Țin să vă adresez felicitările mele cele mai calde
pentru numărul 18-19 din mai 1995, care, după
opinia mea, reprezintă un etalon încă neatins în
presa românească.*

Cu cele mai calde sentimente, Corneliu Coposu

Nimeni în presa
românească n-a primit
o astfel de felicitare.

Acasă la domnul Corneliu Coposu

"Am făcut gazetărie în
tinerețe și am un respect
deosebit pentru această pro-
fesie! De aceea, spre mirarea
prietenilor, uneori chiar revol-
ta lor, stau de vorbă cu orice
ziarist care mă solicită!
Consider că fiecare
lider politic, sau perso-
nalitate, sau auto-
ritate, are obligația
morală de a răs-
punde la apelurile
presei! N-am refuzat
niciodată un gazetar
care m-a întrebat
ceva!"

L-am întrebat pe
domnul Coposu
când are de gând
să înceapă scrierea
memoriilor, părerea
noastră fiind că ele
sunt așteptate de
mulți și că ar avea
mare succes. Ne-a răspuns,
resemnat, că "n-o să am
timp!" Noi îi dorim foarte mult
să aibă timp! În două ge-
amantane așteaptă să fie dat

publicității un jurnal zilnic,
ținut pe perioada 1937-1947,
scris pe coli mai mari decât
colile de scris de astăzi.
Scrisul este foarte citeț, dar
impedimentul principal pentru
un eventual redactor îl con-

Înțelepciunea
jocului

stituie prescurtările numeroa-
se făcute pentru a economisi
timp. Acest jurnal a scăpat
celor peste 27 de percheziții
ale Securității, percheziții

domiciliare în urma cărora au
fost ridicate peste un sfert de
vagon de documente diverse,
inclusiv cartea de telefon!
Jurnalul conține foarte multe
"culise politice" cu totul
necunoscute opiniei publice,
astfel că, o dată ce
va fi publicat, va
duce la stabilirea
adevărului istoric în
multe momente ex-
trem de importante
pentru evoluția poli-
tică a României!
Rămâne ca domnu-
lui Coposu să-i fie
lăsat timpul nece-
sar, măcar o lună
de zile, ca să
citească acest jurnal
în fața unui dicta-
fon. După aceea
n-ar mai constitui o
problemă.

(Extrase din articolul lui
Marian Ghițeanu, "Acasă la
domnul Corneliu Coposu",
apărut în Flacăra nr.
30/1993, pag. 16-17)

Corneliu Coposu - invitat la una dintre mesele
rotunde organizate de "Flacăra"

Răsfoind colecția revistei "Flacăra" din ultim
cinci ani am putut retrăi momente intrate deja în
istorie. Au fost clipe minunate când m-am bucura
m-am întristat, m-am revoltat chiar pentru niște
fapte demult trecute. Am avut atunci sentimentul
istoriei la care suntem martori. Și participam
Iar tot timpul, în momentele-cheie pe care le-
am avut neamul românesc anii aceștia, l-am văzut pe
Corneliu Coposu, discret dar cu vigoare, cu atu-
pe care ți-l dau integritatea morală și inteligența
"făcând" istoria... Și l-am văzut, de asemenea, pr-
mind premiul revistei "Flacăra" pentru moralitate
politică, tocmai în ambianța inconfundabilă a Casei
Poporului

Moment de referință

Flacăra premiază moralitatea politică

Pe 12 iunie
1993, într-o at-
mosferă cum
nu mai cunos-
cuse niciodată
până atunci
Casa Poporului,
s-au decernat
Premiile "Flacă-
ra". Primul pe
listă, pentru
**Moralitate
Politică**, dom-
nul Corneliu
Coposu.

"Apreciez
acțiunea dum-
neavoastră de
a «scormoni»
în toate sectoa-
rele vieții pu-
blice, pentru a
dăsemna pe
cei care vi s-a
părut că s-au
evidențiat în
anumite laturi
ale activității
publice. Eu pot
să mărturisesc
aprecierea deosebită pe care
o am pentru FLACĂRA, pen-
tru ținuta ei rectilinie, fermă în
sprijinul democrației și al cul-
turii române. Vă sunt recu-
noscător, nu știu dacă am
meritat premiul, cred că n-am
făcut nimic deosebit decât
mi-am respectat principiile!
Sunt încântat de societatea

celor premiați, de ceilalți co-
legi care au obținut apre-
cierea dumneavoastră și
urez tuturor la mulți ani, via-
lungă revistei FLACĂRA și
dacă-mi este permis, c-
Dumnezeu înainte pentru
binele poporului român!"

(FLACĂRA, nr. 24/1993)

Di Corneliu Coposu:

„La Flacăra am avut o întâlnire destinsă și distinsă”

Sâmbătă, 17 iulie, dl Cor-
neliu Coposu a fost invitatul
redacției noastre pentru a
viziona filmul video realizat
cu ocazia decernării Premi-
ilor Flacăra.

Președintele P.N.T.C.D. ne-a
demonstrat că avem printre
noi unul din oamenii de la
care poate începe scrierea a-
devăratei cronici a multor
momente din istoria Româ-
niei. Domnul președinte a
avut amabilitatea să ne po-
vestească multe întâmplări —
majoritatea neștiute — legate
de actul de la 23 august 1944,
eveniment pe care domnia sa

il consideră foarte important
dar, evident, nu în sensul
mincinoasei istoriografii co-
muniste.

Domnul Coposu ne-a mai
spus că diploma oferită de
redacția noastră cu prilejul
decernării Premiilor Flacăra,
și care, în mod misterios, a
dispărut de pe masa prezidi-
ului, i-a parvenit într-un pli
la sediul P.N.T.C.D. Comisio-
narul, un bărbat brunet cu
mustață, s-a volatilizat eni-
gmic. Probabil, cei ce au pus
la cale sinistra glumă, au
cedat nervos.

(FLACĂRA, nr. 29/1993)

A răsfoit colecția Flacăra:
ALEXANDRU ARION

Noi apariții editoriale

Biblioteca autorilor

Când în urmă cu un an prozatorul Mircea Nedelciu iniția un alt mare târg de carte în București, fără a avea pretenția să concureze „Boockharest” organizat de ARTEXPO, nimeni nu credea în rentabilitatea târgului „Gaudeamus”. Pe 15 noiembrie s-a încheiat a doua ediție a târgului de carte universitară, fără Sandra Brown sau Pavel Corut. Foaierul Sălii Radio a fost un adevărat bazar de cărți, zeci de editori, multe sute de titluri, scriitori care au acordat autografe - de la Octavian Paler la Radu George Serafim, acum și poet. Inspirați de acest târg am decis ca, în fiecare lună, o pagină a revistei „Flacăra” să fie rezervată cărților și autorilor.

Fetele modernității

Editura Univers a tradus cartea lui Matei Călinescu „Cinci fețe ale modernității” apărută deja în mai multe ediții în SUA. Studiul are și o celebritate bucureșteană, în mediile studențești. Inițial cartea a avut doar patru „fețe”, la care autorul, profesor la Indiana University, a mai adăugat și studiul despre postmodernism. Deci: modernitatea, kitschul, avangarda, decadența și postmodernismul sunt realizate complex, cu erudiție, în stil american, adică pornind cu o prezentare istorică a termenului și a autorilor care l-au impus.

Herta Müller este o scriitoare bine cunoscută acum în Germania, unde s-a stabilit după 1987. S-a născut în apropierea Timișoarei, în 1953, și s-a impus rapid ca autoare de limbă germană, dar nu a fost niciodată tradusă în românește. Nora Iuga îi traduce un prim roman la Editura Univers, „Încă de pe atunci VULPEA era VÎNĂTORUL”, despre care se știe deja că a fost inițial scenariu pentru filmul lui Stere Gulea, „Vulpe vânător”. Romanul pare scris dintr-o răsufare, limbajul fiind foarte simplu și direct. Autoarea are plăcerea de a construi o epică din imagini și vrea să acorde fiecărei pagini o intensitate maximă. Gerhardt Csejka, care prefătează ediția română, scrie: „Succesul Hertei Müller este succesul paradoxal al poeziei într-o lume a prozei, care crește dintr-un fond solid de substanță umană și artistică”.

Al patrulea volum din seria operelor lui Cehov, „Criză de nervi, Степа, O poveste banală și alte povestiri”, cuprinde 42 de nuvele și povestiri din perioada 1887-1890. După câțiva ani de pauză, impuși de situația financiară, Editura Univers reușește să reia seriile de opere Cehov, Shakespeare - volumul inte-

gral de sonete -, și Proust - „Sodoma și Gomora”, în traducerea Irinei Mavrodin. Seria John Fowles a ajuns la al șaptelea roman, „Omida”, și urmează ultimul, „Aristos”.

Puțin proletcultism

Probabil că în ultima lună una din cele mai citite cărți este „Sub zodia proletcultismului”, lucrare postumă a lui M. Nițescu, editată de Humanitas. Cartea a apărut în paralel cu volumul din „Cartea Albă a Securității” dedicat dosarelor scriitorilor. Volumul a fost disecat de Dan C. Mihăilescu în trei numere consecutive din „22”. Însă cel mai interesant pentru receptarea corectă a acestei cărți - un început pentru reconsiderarea servilismului proletcultist - ar fi mărturiile autorilor în viață despre momentele în care au scris textele citate de M. Nițescu.

Sau ce ar fi dacă Uniunea Scriitorilor ar edita un volum cu textele „dedicate”, apărute în volume colective gen „Omagiu”, reluate acum cu acordul și autoprozentarea autorilor? Nu textele sunt importante, ci cauza scrierii lor. Nu s-ar mai grăbi unii patrioți să le folosească în scopuri meschine. Pe aceeași idee se înscrie și demersul profesorului Eugen Negrici, care a alcătuit un volum numai cu poezie proletcultistă, „Poezia unei religii”, lansat într-un spațiu tapetat cu tablourile ceaușiste. Momentul i-a prilejuit lui Ion Caramitru să recite pentru prima dată în public poezii închinete lui Ceaușescu. Cel mai citit dialog al lui Platon, „Banchetul”, a apărut într-o nouă ediție, independent, în Colecția 0, a Editurii Humanitas, traducerea fiind semnată de Petru Creția. Cunoscutul eseist și profesor, îngrijitor alături de Constantin Noica al ediției Platon-opere, își însoțește traducerea de un substanțial studiu introductiv. Este cea mai recentă traducere în românește a dialogului.

Într-o serie scumpă, tipărită în condiții deosebite și cu un preț pipărat, a apărut un incitant volum de eseuri semnate de istoricul de artă Victor Ieronim Stoichiță, „Efectul Don Quijote”. Titlul ar putea deruta, dar o dată începută lectura devii părtaș la plăcerea autorului de a ne face sensibil participanți la viața artistică. Cartea de vizită a lui Victor Ieronim Stoichiță este impresionantă: o solidă instruire la București, Roma și Paris, fost profesor la București, München, Sorbona, Frankfurt, iar acum este profesor-șef de catedră la Freiburg, Elveția.

Teatrul japonez din Europa

Renumitul teatrolog Georges Banu, profesor de estetica teatrului la Sorbona, președinte al Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru, a revenit pentru câteva zile la București ca participant la Festivalul Uniunii

Teatrelor din Europa. Dar și-a lansat și traducerea românească (prin Editura Fundației Culturale Române, care împlinește cinci ani) a ultimei sale cărți apărute la Gallimard, „Actorul pe calea fără de urmă”, eseuri ale unui spectator cultivat despre teatrul japonez. Într-o vreme în care jocul nipon este tot mai căutat de mediile teatrale europene și americane, pentru farmecul expresiei și pentru arta actorului - de curând am văzut spectacolul „Mishima”, în tradiție No, semnat de Andrzej Wajda, iar spectacolul „Richard III” regizat de Mihai Mănișu este încă un reper în spectacologia ultimilor ani - cartea lui Georges Banu aduce un plus de finețe în receptarea unor spectacole cu japonezării.

Viața în roz

Brusc pe piața românească a fost lansat un roman contemporan semnat de un autor considerat ca inovator al romanului baroc francez, Dominic Fernandez. Romanul „Îngerul destinului” („Dans la main de l'ange”), apărut la RAO, este o biografie romanțată a cunoscutului cineast Pier Paolo Pasolini. Italianist, distins cu premiile Medicis '74 și Goncourt '82, Fernandez ar fi meritat o intrare mai comentată pe piața românească. El este un împătimit al barocului, dar și „își consacră mai cu seamă activitatea unei pledoarii pro domo, adică a celor născuți sub steaua roz a homosexualității”. Viața foarte în roz a lui Pasolini îi prilejuiește lui Fernandez reconstituiri de tipul: „Mulți tineri din Transtevere și de la Porta Portese forfoteau în îmbulzeală, fie să dea o mână de ajutor plătită, fie să șterpelească de prin lădițe. Și apoi fără nici o pregătire, fericita clipă oferită când n-o mai așteptam. „Haide!” „Acolo?” „Ar fi mai bine în spatele conopidelor!” Scurta urmărire printre grămezile de legume până la ascunzătoarea aproximativă unde fiecare, în ciuda inconfortului, îl ajuta pe celălalt să găsească plăcerea. În clipa despărțirii: „trei sute de lire, e bine?” Sau o secvență legată de sfinții Petru și Pavel: „Petru întindea pe patul meu o cămașă albă, un costum închis, îmi făcea nod la cravată și mă trimețea la Veneția sau la Cannes să-mi prezint filmele juriului festivalului. Pavel mă dezbrăca repede, mă lăsa într-un maiou și un șort, poruncindu-mi să-i întâlnesc pe ragazzi din jurul blocurilor de locuințe ieftine”.

Rozul nu este neapărat caracteristică a barocului.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Contele Drakula

Pe cînd la București s-au deschis lucrările colocviului (!) Internațional (!!) Drakula, eu deschideam „Mitologia românească” a lui Olinescu de unde culeg câteva din numele cu care românii îl numesc pe Diavol (de cele mai multe ori în gînd) și-l las pe cititor să se uimească alături de mine.

Deci: Belzebut, Aghiuță, Al-din-scorbură, Bălțatul, Al-din-baltă, Bazaconia, Bată-l Crucea, Bată-l Sfîntu, Cornea, Cornilă, Cel cu coarne, Codilă, Colțatu, Horilcă, Henchea-Penchea, Iuda, Împielitatu, Michiduță, Mititelu, Nefirtatu, Necuratu, Năgoda, Neobrazatu, Nelegiuitu, Nichipercea, Naiba, Neogoiu, Năpustul, Osinditu, Osindă, Piedicașul, Plesnea, Pistruietu, Scaraoschi, Sarsailă, Slutul, Slomnea, Stopu, Șchiopu, Știma Banilor, Tărtăsău, Trăsnitu, Talpa Iadului, Ucigă-l Crucea, Ucigă-l toaca, Ucigă-l mînia lui Dumnezeu, Vrășmașul, Iacacui, Ucigașul, Negru, Întunecatu, Codaciul, Dimonul, Hicleanu, Lucifer, Încornoratu, Întunecilă, Mohorîtu, Neprielnicu, Sfîntăniță, Ducă-se pe pustii, Satană, El, Bată-l toaca, Benghea, Zdrenghea, Urgisitu!

Vedeți ce belșug onomastic? Și încă mai am, din alte cărți, alte câteva zeci de nume cu care e poleit Dracul și ofiterii lui.

Numai Apusul își trimite toate neamurile-ncoace spre a umbla pe urma tălpilor lui Drakula (de care mitologia populară n-are știre) spre a se dumiri cum devine cu bizarul (devenit peste noapte) simbol heraldic al noilor daci.

Care ce fac ei?

Se apără zicînd că Drakula e o himeră livrescă stîrnită de broșuri medievale ce-i considerau pe deținătorii unui Ordin al Dragonului, draci; că Vlad Țepeș a fost doar Țepeș, că Vlad Dracul e o blîndă poreclă.

Dar nu-i crede nimeni.

Atunci ei pun la cale o industrie turistică Drakula. Se merge în castelele lui Drakula unde se bea vodcă Drakula și se mănîncă sarmale Drakula. Se promit și se oferă senzații tari: din pereți apar paloșe înșingurate, în podele se cască trape, se aud voci de dinozauri în călduri. Domnii poftesc la cuțite Drakula și amuletele Drakula. Un serviciu de violuri tip Drakula (pentru doamne dar nu numai) urmează a fi curînd experimentat.

Există firme „Drakula”, dar ce nu există!

Nu există un Partid Drakula, un templu drăkulesc, un lexicon româno-drakulez, un post de radio-TV „Drakula” și bineînțeles un Minister Drakula care să contabilizeze dolarii oferiți nouă de norocul Drakula care e de fapt Drakuliță și n-are amestecare cu dacia fiind grofoaică unguroaică! Drakula îmi pare de altfel singurul motiv serios ce ar putea primejdui feeria relațiilor româno-maghiare.

Îl vom naturaliza pe contele Drakului? Îl vom da înapoi castelele naționalizate? Îl vom servi rația de muieri vii, absolut necesară?

Fii slăvit, Drakula tată, că strașnică rimă ai pe românie!

GHEORGHE TOMOZEI ■

Scrisori

Reproduc, stimați cititori, pentru amuzamentul dv., una dintre sutele de scrisori prin care s-au făcut presiuni asupra mea pentru a mi se... smulge premiul de 1.000.000 de lei. Expeditorul, care semnează "Provincia", este comic prin strădania de a da impresia că suma i se pare prea mică și nu-l interesează și de a mă convinge, în același timp, că suma respectivă i se cuvine doar lui.

P.S. După cum știți, n-am cedat unor presiuni de acest fel. Câștigătorul din acest an al premiului - Cătălin Mihuleac, din Iași - m-a convins nu cu pledoarii, rugăminți, amenințări, promisiuni etc., ci cu texte literare valoroase.

14 octombrie 1995

Dragă Alex,

Sper că îți dai seama că numai și numai nevoia de bani - sau să-i zic "cash" - mă face să-ți clămpăn la hodoroaga asta a mea câteva rînduri. Pentru mine a murit de mult și scinteia, ca să nu mai zic nimic de flacăra ce mi-a fost sădită cu atîta sîrg în sufletul candid. Dar, iată că într-o strălucitoare zi de octombrie, în loc să iau autobuzul, îmi rămîn bănușii și-i dau pe un "zeitung" care s-a cam subțiat de cînd nu l-am mai văzut. Și... o, Doamne, cum zicea poetul, nu e mizerie mai mare (morală, desigur!) decît să-ți amintești de timpurile fericite, în traducere liberă. Și, în loc de a șterge cu ziarul ferestrele murdare, citesc printre rînduri și văd oferta dumitale miloasă: un milion! Mă gîndesc, bietul om, nu-i ajung banii să-și cumpere un P.C., că reu (sic!) trebe s-o mai ducă! Dar de ce numai un milion, la fel ca anul trecut? Ce, criticii ăștia n-au auzit de inflație? Nici un fel de indexare conformă cu rata inflației? Au ținut milionul la ciorap în loc să-l investească într-o afacere? Păi de aia-s pîrliți toți, mă rog, aproape toți scriitorii ăștia! Dau să arunc ziarul, adică revista, și

eu să răspund, întrucît cred că mai întîi este necesar să se clarifice câteva noțiuni folosite de toți cei care participă la această mică dezbatere.

În primul rînd, ce este **arta**? Cercetînd mai multe dicționare, aflî că ea se referă fie la valori **estetice**, fie la aplicarea cunoștințelor pentru realizarea unei concepții, fie că este creația sau expresia a ceea ce este **frumos**, fie că acoperă domeniile în care facultățile creatoare ale omului pot exprima un ideal estetic - și multe altele care cer, la rîndul lor, clarificări.

Din aceleași dicționare aflî că **estetic** se referă la frumos (sentiment, știință, teorie, apreciere a frumosului), ramură a filozofiei care încearcă să limpezească legile și principiile frumosului.

Bine-bine, dar atunci ce este **frumosul**? Acesta e definit fie ca fiind ceva care place ochiului sau spiritului, fie ca o combinație de calități care produce plăcere simțurilor (sau simțului moral, sau intelectului), fie ca suscitînd o plăcere estetică (!), un sentiment de admirație, sau care trezește admirația din punct de vedere moral.

Mi se pare că de la definirea, de la înțelegerea noțiunii de frumos trebuie să pornim, chiar dacă domnul Remus Valeriu Giorgioni afirmă că în artă frumosul nu este obligatoriu, ci este ceva perimat (n-am înțeles dacă punctele de suspensie care umplu această afirmație înseamnă că este de acord cu ea sau e ironic).

Pornind de la definițiile date

esteticului și de la observația că în numeroase cazuri capodopere ale artei au trebuit să aștepte zeci de ani pentru a fi recunoscute, nu pot să nu-mi amintesc zicala românească "Nu-i frumos ce-i frumos, e frumos ce-mi place mie". Aprecieria frumosului, implicit a artei, are la bază educația fiecărui individ. Dar atunci, țărani, oamenii din vechime cum de au creat artă și au știut să o aprecieze? Aici ar fi multe de spus: spirit de observație, experiență, spirit de sintetizare și stilizare și, nu în ultimul rînd, dorința de frumos.

Dacă în mica dezbatere începută s-ar încerca lămurirea noțiunilor la care m-am referit (dar și a altora), părerile ar putea fi mai așezate, mai puțin virulente și mai sistematice. Referindu-se la kitsch, unul dintre participanții la dezbatere spunea: "Nu știu cine este în stare să definească, pe înțelesul celor care vor să învețe, ce este și ce nu este de bun gust". Într-adevăr, puține dicționare definesc termenul de kitsch și definițiile sună astfel: "se spune despre obiecte (mobilier, bijuterii, elemente decorative) și opere picturale demodate, în general produse în mod industrial și utilizate "à contre courant" de un mediu presupus cult sau elegant"! Ce să mai înțelegi din asta?

În concluzie, cred că:

● Remus Valeriu Giorgioni a făcut bine că și-a spus părerea, în mod pesimist;

● Tudor Călin Zorojanu a enumerat corect "câteva imper-

fecțiuni ale analizei respective", chiar dacă nu sunt de acord cu aserțiunea (subliniată) "Arta nu trebuie să nimic" (e de discutat dacă sau nu);

● E corectă afirmația "suntem liberi să ignorăm ceea ce nu ne place" a domnului Alexandru Sfârlea (mărturisind

însă că am trecut cu vederea unele mici... kitsch-uri din intervenția sa).

În sfîrșit, mă bucur pentru inițierea unei asemenea dezbatere; aș dori să cunosc și alte păreri.

Jan O. Razu - senior
București

SCRIEREA DE LAȘI

Stimate domnule Alex Ștefănescu,

Poate că opiniile de mai jos, referitoare la scrisoarea-eseu a dlui Giorgioni, vin puțin cam târziu. Singurul motiv e acela că n-am dorit să mă grăbesc în aprecierile mele.

Mai întîi claritate

Articolul "sub formă epistolară", așa cum îl definește însuși autorul Remus Valeriu Giorgioni, a stîrnit mai puține reacții decît mă așteptam, deși în acest articol și în comentariile ulterioare (nu știu dacă ați mai primit și altele în afara celor publicate) sunt idei interesante, la care merită să meditezi.

"Arta - între drog și balsam", scrisoarea-articol de la care a pornit discuția, naște o primă întrebare: poate fi arta drog și balsam? Din păcate, nici dl Giorgioni, nici cei care au intervenit pînă în prezent nu încearcă să lămurească această chestiune. Nu voi încerca nici

Poemul săptămânii

Elegia unui sărut

amestecată cu un fel de dor
m-am lăsat prinsă între
buzele tale - neliniștit și nesupus
este acum sufletul -
apăru o pasăre singură în ceață
tipătul mă făcu să tresar.

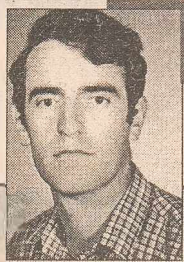
alături de mine tu
nu știu dar parcă soarele
s-ar fi ascuns de noi
îmi priveai fiecare gînd
și te jucai încet cu degetele
în părul meu.

să-ți mai crească părul
să-mi împodobesc mîna
cu el
și părul creștea
pe drum ni se lua urma
avusesem timp să ne mai
sărutăm
în această gară
pentru ultima oară.

Angela Baci
Galați

Girel Barbu

Ce am fost și ce-am ajuns

democrația ne pune la fiert
tocați mărunt în mațul friei
surâsul din import se trage
de șiret
cu-autohtonul bocet al bunicii
inocența-n pas alergător
urcă pân' la nivelul nostru de
răbdare
în oraș e la modă pantalonul
sonor
la țară capra hălește semne
de întrebare
Doamne, cât suntem de
probabili
și cum mai moare-n noi
cuvântul de ușor
auzi-ne și fă-ne iar potabili
și adu-ne din nou la starea
de folclor

Poem

ceasul din turnul primăriei
ronțăie timpul tic-tac
secundă cu secundă
șoarecii au mâncat lumina
din, cuști
ca pe-o sfectă furajeră
din cai a rămas doar
nechezatul
spaima atârână pe balcoane
ca un cearceaf incolor
pe chipul generalului se pot
citi
cinci capite de istorie
universală

Mică elegie

bunicul meu
a fost atât de sărac
încât toamna
își încheia haina
cu greieri...

Poem rupt din cotidian

iubita mea cu pantofi cu
tocul cui
ascultă cum mai plânge
răsu-n Saraievo
uzină vie a nimănui
aș vrea să fii a mea după
metoda Mebo

hai vino iarăși pe terasa
Anda
îți jur pe documentul de la
Maastricht
că voi plăti pe coana Manda
să ne servească sucu
gastric

e timpul să ne cadă-n ochii
negri praf
unul în altul să cădem pe
rând
să ținem cu chirie-n noi un
hezbollah
din creierul lui Broca mai
decoleză-un gând

îi venerăm pe Ițic și pe Ștrul
băgăm în mă-sa universul
de la Brăești la Istanbul
e tot mai în carouri interesul

trăim iubito un anotimp
hibrid
că s-au corcit și puii milei
o ștea a mai căzut dintr-un
partid
și fumează-n "Evenimentul
zilei"

Răspuns la o scrisoare

mi-ai spus că iarna-a
câștigat procesul
că vântul iar și-ar fi ieșit din
minți
cum stați cu brânza? vă e

Girel Barbu locuiește în comuna Brăești din județul Buzău și se ocupă cu agricultura. A urmat cândva o școală de construcții, la Buzău, a lucrat apoi în cadrul cooperativei de consum din comuna natală, dar din 1993 a rămas șomer și s-a întors la condiția de țaran. Este însă un țaran mai puțin obișnuit. Când nu ară, când nu dă de mâncare la păsări, când nu culege fructe, când nu repară gardul, scrie versuri. Iar aceste versuri n-au nimic naiv sau stângaci, nu aparțin unui amator. Publicate în reviste din București sau chiar în cele din Paris n-ar constitui doar o curiozitate.

În afară de o influență, vagă, a poeziei lui Mircea Dinescu (din a cărei generație face, de altfel, parte, fiind născut la 2 martie 1952), în versurile lui Girel Barbu nu găsim împrumuturi compromițătoare. Poetul își asumă riscul de a fi el însuși. În raport cu contemporanii se dovedește a fi chiar... nesociabil. Privind cu spirit critic în jur, scuturându-se de orice idee la modă ca de-un jug, plângând fără reținere când simte nevoia să plângă și răsând de oricine are chef, el ni se impune și ne cucerește.

de-ajuns orezul?
ce alte probleme vă dau
dureri de dinți?
cu bârfa ați mai ales vreo
secretară
frunză la câini tot manual
se taie?
am auzit că-i frig și pe la
moară
și grija-ncepe să se-nmoaie

La cină e prea fierbinte taina

nu mai adorm de mult sub
ventuze
sunt posesorul legitim al altui
păcat
îmi port capul sub o pălărie
de zăpadă
când trec duminicile prin sat

nici ușa nu mai scârțâie așa
de albastru
poemele mi le scriu
la lumina unui mac

ieri am recoltat o nouă
ștampilă
pe certificatul meu de "om
sărac"

alcool nu mai beau de-un
minut
furtuna amână mereu
întâlnirea cu mine
mi-am scos și ceasul de la
reparat
dar în loc de limbi i-au pus
două albine

prietenii au cam trecut dealul
și liniștea-i atât de subțire
că o silabă spusă apăsă
îți anulează dreptul la iubire

în rest e bine și e frig
deși se mai bălbaie pe mine
haina

mă lupt să mai rămân
o vreme tânăr
la cină însă e prea fierbinte
taina

Un autor în căutarea unui editor

Radu Lucca

Autorul se numește de fapt Radu Georgescu, dar pentru că numai în cartea de telefoane a Bucureștiului sunt 97 de persoane cu acest nume, și-a ales pseudonimul Radu Lucca. Are pregătire de geofizician (a urmat facultatea cu acest profil între 1982-

1987, la Cluj-Napoca și București) și de gazetar (a studiat jurnalistică la Göteborg, în Suedia, în 1993-1994).

În romanul intitulat **Se respinge**, încă nepublicat, povestește aventura adaptării unui român la stilul de viață suedez. Personajul principal îl cunoaște la un moment dat pe un țigan, originar și el din România, care îi mărturisește că a reușit să-și prelungească viza de ședere în Suedia prefăcându-se că vrea să se sinucidă. Mărturisirea țiganului, plină de pitoresc, o reproduc mai jos, ca eșantion. Romanul, în general, excelează prin oralitate și culoare (deși cuprinde și multe neglijențe stilistice, care ar trebui înlăturate în vederea tipăririi). Editorii interesați îl pot căuta pe Radu Georgescu la tel. 622.76.03 (la București) sau la tel. 45.72.13 (la Göteborg).

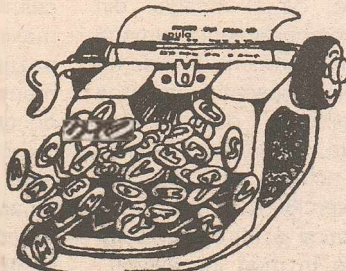
Sinuciderea

... Moșule, era un restau-
nt. La ultimul etaj. Un fel de
oar, ceva. Cred că era închis,
dă aia căra aia scaune și am
trecut printre ei și m-am cățărât
pe acoperiș. Știi cum era?
Balustrada era cât un scaun de
lată, în spatele ei era un șanț
de scurgere și mai în spate era
ca un gard de sirmă de un

metru. M-am așezat cu
picioarele pe margine și am
început să mi le bălângân în
gol. M-a văzut cîțiva, i-am auzit
făcînd Oj-oj-oj, știi cum fac ei.
Și în zece minute erau doi
polițiști în spatele meu. Acolo
pe bloc, lîngă gard. Mi-am
desfăcut prima sticlă de vin cu
ei acolo. Ei vorbeau în
suedeză. Io le-am zis "lăgen-
het" și am închinat cu ei și am
băut. Le era frică moșule, să
întindă mina după mine. Le-am

arătat că sar! Știi cît de mici
se vedeau oamenii de acolo?
Au chemat vreo trei mașini de
pompieri și au întins plase din
alea. Cînd am terminat prima
sticlă am pus-o pe margine și
polițiștii îmi făceau semn s-o
iau de acolo. Am vrut să mă
ridic în picioare, da' nu prea
eraaa... Moșule, mie mi-e frică
de înălțime. Și m-am așezat și
stăteam așa. Aia opriseră jos
circulația și apăruse unu cu un
megafon și striga la mine. Păi
ce, io înțelegeam? Io în afară
de "lăgenhet", "bil" și din
astea... M-a întrebat aia de la
gard din ce țară sînt și le-am
zis și aia a chemat un tolk
imediat. Și acum strigă aia de
jos cu pîlnia la gură. A zis stai
că vin la tine, da' pe mine mă
apucase plînsu' rău, mă
gîndeam la aia micu', moșule...
"Auzi, moșule, tu nu știi cum e
la școală... adică la orfelinat.
Păi el e de orfelinat? Io am
stat acolo moșule, da' el n-are
decît doi ani. Plîngeam și mă
gîndeam c-o omor. Și aia a
venit sus pe acoperiș și atunci
am deschis a doua sticlă și am
cînstit și cu el. Hai noroc și
lasă-mă dracu' în pace, că
cum mă cheamă, ce probleme
am, textele suedezilor le zicea

el, le traducea, că toți vor să
mă ajute, o aburea și el.
Moșule, io am venit aici ca să
muncesc. Și ei m-a ținut un an,
nimic de muncă nu mi-a dat, io
am văzut mulți care își făcea
casă acolo lîngă camp, da' toți
mi-ai zis să nu mă duc să cer
de muncă, că n-am voie, că
așa e legea. Și io am crezut și
nu m-am dus. Și acum, să
mă car acasă! Să mă pună pă
avion... Atunci a adus-o și pe
avocată. Cînd i-am zis lu' aia
să se care polițiștii, că altfel,
sar. He-he-he știi ce frică le
era, moșule? Se dădea imediat
cuminți înapoi cînd io mă aple-
cam înainte și de jos se auzea
aia: ooooooooouuu! Și io mă
trăgeam înapoi. Da' cel mai
mișto a fost cînd le-am făcut
semn că sar, să se care cu
plasele, stătea cu două plase
acolo. Și ei a rămas pe loc.
M-am mișcat așa cu curu
într-o parte un metru și ei s-a
mutat cu plasele acolo jos un
metru. Și după aia m-am mutat
invers, tot așa, din cur, fără să
mă ridic. Se cam terminase
vinul din cap și nu mai aveam
curaj să mă ridic. Și ei iar au
fugit după mine. Erau ca niște
pitici, moșule, suedezii. Mici,
mici de tot...

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Generalul Iordănescu a câștigat bătălia pentru Anglia

■ După o lună de incertitudini și de calcule sofisticate,
ce simplu a devenit totul:

SLOVACIA - ROMÂNIA 0-2

● Prin această superbă victorie, reprezentativa României a obținut o meritată calificare

Înconjuzați de oficialități

la EURO '96 ● La Kosice, ca acum doi ani la Cardiff, tricolorii au încins hora bucuriei ● O generație de fotbaliști care se mândresc cu alte două performanțe: prezențele consecutive la turneele finale ale Campionatelor Mondiale din 1990 și 1994 ● Câteva mii de suporterii i-au întâmpinat pe învingători la Aeroportul Otopeni.

După cum se vede, a devenit un fel de „specialitatea casei” ca jucătorii noștri să obțină victoria și calificarea în ultima partidă susținută în deplasare sau atunci când le ajunge cuțitul la os. Unde mai punem, pregătirile pentru această confruntare decisivă au demarat nu tocmai favorabil: la absențele atacanților Răducioiu, Vlădoiu și Adrian Ilie s-au

adăugat indisponibilitățile de ultim moment ale lui Gâlcă și Sabău. Numai că selecționerul s-a dovedit

mai puțin conservator, apelând la Toni Doboș (prin care a refăcut cuplul de fundași centrali cu Prodan) și la golgeterul din Țara Cantanilor, Viorel Moldovan, oferindu-i astfel lui Gică Popescu un rol la mijlocul terenului. Soluțiile tactice s-au dovedit inspirate, iar pe teren dracul nu a fost chiar atât de negru, băieții noștri dovedind o concentrare și mobilizare exemplare, impunându-se prin tehnică și valoarea

tactice s-au dovedit inspirate, iar pe teren dracul nu a fost chiar atât de negru, băieții noștri dovedind o concentrare și mobilizare exemplare, impunându-se prin tehnică și valoarea

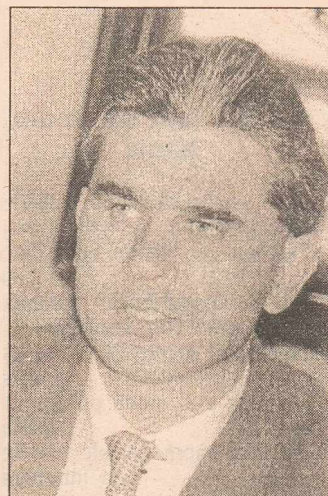

Privind de la înălțime

lor superioară adversarilor. Menționând că golurile au fost înscrise de Hagi (min. 68) și Dorinel Munteanu

(min. 82), să notăm întreaga ECHIPĂ: Bogdan Stelea - Dan Petrescu, Anton Doboș, Daniel Prodan, Tibor Selymes - Gheorghe Popescu, Ionuț Lupescu, Dorinel Munteanu, Gheorghe Hagi (min. 84 Basarab Panduru) - Marius Lăcătuș (min. 74 Ilie Dumitrescu), Viorel Moldovan (min. 87 Ion Timofte). De asemenea, colectivul tehnic: Anghel Iordănescu, Costică Ștefănescu, Gabi Balint, Dumitru Moraru. * Tuturor, sincere felicitări!

În urma rezultatelor din ultima rundă, s-au calificat pentru turneul final al Euro '96 câștigătoarele grupelor, respectiv: România, Spania, Elveția, Croația, Cehia, Portugalia, Germania, Rusia și, de

asemenea, echipele clasate pe locul secund: Italia, Bulgaria, Danemarca, Turcia, Scoția, Franța, la care trebuie adăugată Anglia, ca țară gazdă.

Echipele Irlandei și Olandei vor susține un meci de baraj, pe 13 decembrie, la Liverpool.

Tragerea la sorți a grupelor turneului final va avea loc la 17 decembrie.

POMPILIU L. DUMITRESCU

Clasamentul grupei 1:

1. ROMÂNIA	10	6	3	1	18	-	9	21
2. Franța	10	5	5	0	22	-	2	20
3. Slovacia	10	4	2	4	14	-	18	14
4. Polonia	10	3	4	3	14	-	12	13
5. Israel	10	3	3	4	13	-	13	12
6. Azerbaidjan	10	0	1	9	2	-	29	1

Franța - Israel 2-0
Azerbaidjan - Polonia 0-0

În celelalte grupe: Spania - Macedonia 3-0, Danemarca - Armenia 3-1, Cipru - Belgia 1-1 (2), Suedia - Turcia 2-2 (3), Italia - Lituania 4-0, Slovenia - Croația 1-2 (4), Olanda - Norvegia 3-0, Cehia - Luxemburg 3-0 (5), Portugalia - Irlanda 3-0, Irlanda de Nord - Austria 5-3 (6), Germania - Bulgaria 3-1, Moldova - Georgia 3-2, Albania - Țara Galilor 1-1 (7), Rusia - Finlanda 3-1, Scoția - San Marino 5-0, Grecia - Ins. Feroe 5-0 (8).

PRESOPUNCTURA: PRINCIPII GENERALE

2. Semnificația stretchingului (întinderii)

Stretchingul, care trebuie efectuat lent și fără încordare, întinde mușchii cât de mult posibil, pentru a maximaliza suplețea lor. Deși unii oameni consideră terapia prin stretching ca un tratament nou, el se trage, ca și shiatsu, din acele comportamente umane instinctive, precum întinderea membrelor, căscatul, frecarea sau holbarea ochilor etc., dimineata, la trezire. Tocmai aceste acțiuni sunt de fapt niște exerciții de încălzire a mușchilor și a întregului corp, efectuate în mod inconștient.

Sistemul modern prin stretching implică mai ales mișcări care întind forțele mobile ale mușchilor și arti-

culațiilor. Spre deosebire de antrenamentul sportiv de încălzire, care utilizează ritmul rapid și destinderea, antrenamentul de stretching întinde părțile corpului încet, sincronizat cu respirația calmă. O dată atinsă o maximă întindere musculară, poziția obținută trebuie menținută o anumită durată de timp.

Executată corect, întinderea este extrem de eficientă și nu încarcă inutil musculatura. Nefiind oboseitoare, întinderea poate fi efectuată cu succes de oamenii plăpânzi, precum și de cei vârstnici.

E bine să se evite un stretching excesiv. Desigur,

mulți cititori vor înțelege de ce, atunci când își vor aminti că o întindere violentă le-a provocat cărcei în gambe, iar un căscat neașteptat și puternic - dureri la rădăcina limbii sau la falca inferioară.

Exercițiile de stretching întind încet mușchii, care sunt apoi reținuți în poziția respectivă un anumit timp. Ele constituie un sistem de antrenament care pășește limitele de întindere ale mușchilor și articulațiilor, dezvoltă forța și rezistența mușchilor, și le menține elasticitatea.

Efectele cumulative ale shiatsu (presopuncturii) și ale stretchingului (întinderii): shiatsu lichidează rigiditatea

musculară, mărește elasticitatea, elimină oboseala, stretchingul întinde mușchii, îmbunătățește circulația, mărește elasticitatea și fortifică organismul.

Cele două metode, utilizate împreună, însumează efectele lor pozitive. De regulă, stretchingul urmează imediat după shiatsu. În acest sens, shiatsu poate fi comparat cu încălzirea, iar stretchingul cu activitățile sportive.

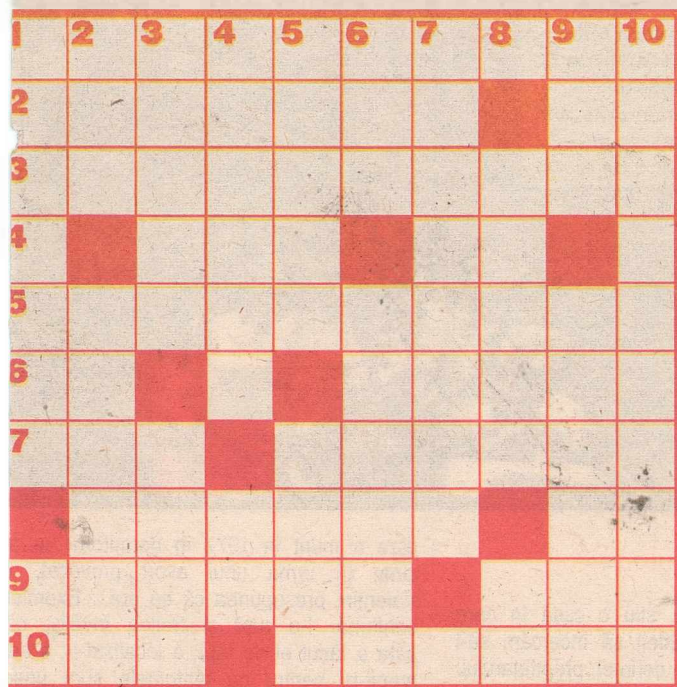
Angajarea într-un sport dur și extenuant, fără suficientă încălzire, duce la riscuri de accidentare. Tot așa, efectuarea unor exerciții de stretching fără a se ține seama de oboseala și rigiditatea musculară poate duce la riscul unei oboseli mărite și poate provoca vătămări fizice. Precedând stretchingul cu un shiatsu complet, care dă elasticitate

și elimină oboseala, se extind limitele întinderii și se fortifică mușchii. Când mușchii sunt elastici, se vor îmbunătăți concomitent limitele întinderii și mobilitatea articulațiilor. Astfel, combinându-le, se mărește eficiența ambelor metode. Mai mult decât atât, deoarece nici una nu necesită mult spațiu, timp sau forță fizică, ele pot fi efectuate oricând.

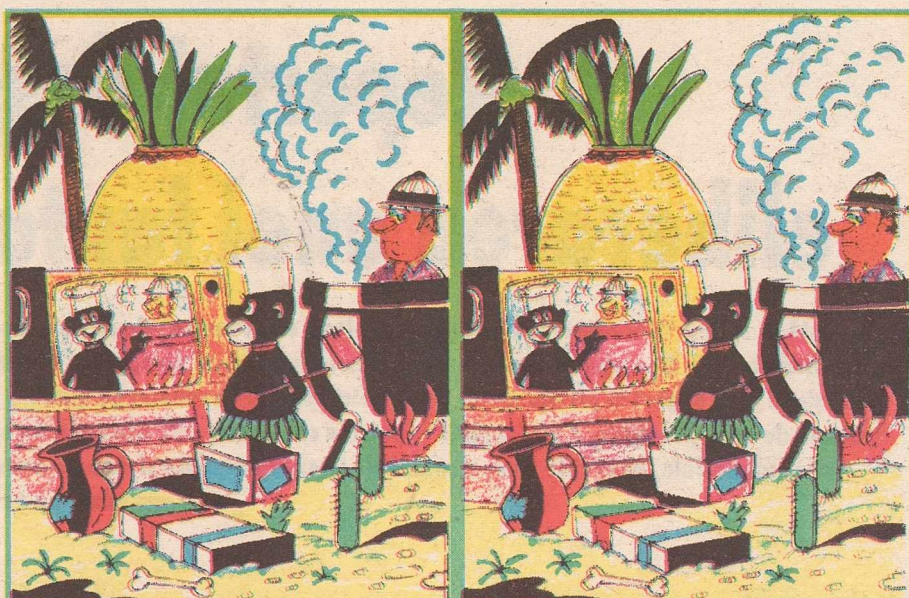
Utilizând câteva minute în plus în baie sau în pat, sau oricând permite timpul liber, un program de shiatsu și stretching înlătură oboseala, întărește corpul și duce la prelungirea sănătății și tinereții.

CRISTIAN BUTARU

(Material realizat cu sprijinul Centrului de Cercetări pentru Educație Fizică și Sport)

CALEIDOSCOP

Zece diferențe

ORIZONTAL: 1) leșire de sub control. 2) Femeie de lume - În centrul bilei! 3) N-are nici un păpătai. 4) Instrumentul lui Pan Curb pe mijloc! 5) Produc o proastă impresie (fem.). 6) nceput de toast! - Rest de material. 7) Realizatoare ale unui ghem - Aflat în trecere. 8) Întind are coarda - Cută la fustă! 9) ndică o execuție rapidă - N-are nici un amestec. 10) Rămas fără suflare - leșită bine din tipare.

VERTICAL: 1) Titlu de merit (fem.) - Cuple! 2) O poveste de

demult - Acordare de calificative. 3) Locuri de joacă pentru oameni mari - Păcat cu adevărat. 4) Nu duc lipsă de peri - Coș gol! 5) Vopsitul în negru (pop.) - Surorile de la țară. 6) Stau în linie! - Prins pentru identificare. 7) Bune pentru somnul copiilor. 8) Jucători care stau pe marginea terenului - Pere! 9) Intrat în obișnuință - Tip de port. 10) Prima la școală.

Dicționar: INI.

Dan POPA ■

Stimate cititor!

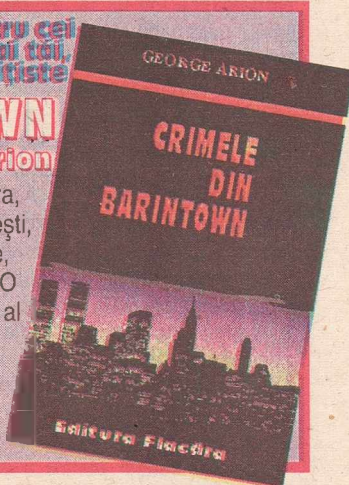
Un cadou pentru tine și pentru cei dragi ai tăi, volumul de povestiri politiste

CRIMELE DIN BARINTOWN

de George Arion

Trimite 3000 lei prin mandat postal la Editura Flacăra, pe numele Gabriel Bumb, Piața Presei Libere nr. 1, București, sector 1, Oficiul Postal 33, specificând cu exactitate numele, prenumele și adresa și vei primi această carte prin poștă. O vei obține și cu un autograf din partea autorului, semnat al romanelor de succes **ATAC ÎN BIBLIOTECĂ, PROFESIONIS-TUL, TRUCAJ, PE CE PICIOR DANSĂȚI ?** - socotit de critica literară un "Raymond Chandler al României".

Taxele de expediere sunt suportate de către editură.

- De ce stai și nu lucrezi?
- Îl întreabă zidarul pe zidarul său.
- Am băut prea mult azi-noapte și îmi tremură mâinile.
- Foarte bine, atunci poți să cerni niște nisip...

La dentist:
- Pentru o extracție de câteva secunde îmi cereți 15.000 de lei?
- Dacă doriți, poate dura și o oră...

ANECDOTE

Bulă moare și, din greșea-lă, este repartizat în Iad. Dracul se uită în Cartea Vieții și, sesizând eroarea, îl îndrumă spre Rai.
- Mulțumesc mult, dom-nule! Vă rog să transmiteți complimentele mele soției dv.
- Dar eu nu am soție, eu sunt Dracul!
- Atunci logodnicei dv.
- Nu am nici logodnică.
- Bine, bine, atunci măcar amantei...
- Omule! - doar ți-am spus că eu sunt Dracul. Nu am avut niciodată vreo femeie!
- Și atunci, de unde au apărut coarnele?

PARALELE

Integramă de Mihai ZGUBEA

EPITET	MĂCEȘI	CONDUS DE MILITARI	SOLDAȚI RUȘI	CRENELURI
COACERE	FRICĂ (pl.)	RADICAL	NUME MASCULIN	TOT ÎN MOLDOVA
AUTEN-TIFICAT				
SFIALĂ				
ÎN CAFELE !		DIN ATICA TARĂ EUROPEANĂ		VLĂGUITĂ
SENSIBILĂ			FIRE DE URZEALĂ	
LECTURARE				ÎN POZĂ !
AFIRMAȚIE				BĂȚ ÎN VIE
	12 LUNI (pl.)		RĂURI	
	ACUT !		A DUȘMĂNI	
VALURI				ALIFIE (reg.)
		TRECUTĂ CU PLUGUL		
A SE ASCUNDE	VĂNZĂTOR DE OBIECTE VECHI			

- Știi care-i unitatea de măsură pentru inteligență?
- Nu, nu știu!
- Este „șianul”, iar cel mai mic submultiplu este „milișianul”...

Un milișian se așază pe o bancă. Aceasta se rupe. Concluzia: Cel mai deștept cedează.

- Pentru mine viața devine din ce în ce mai ușoară.
- Cum așa?
- Păi, uite cum! Anul trecut pentru 20.000 de lei trebuia să car acasă 20 de Kg de cartofi. Anul acesta car numai 10...

ANECDOTE

- Mi-aș dori un soț care să aibă de două ori vârsta mea, spune o doamnă.
- Dar, dragă, răspunde o prietenă, bărbații nu trăiesc atât de mult...

La ieșirea din cinema-tograf, o tânără îi spune revoltată partenerului ei, abia cunoscut:
- Cum ai putut să mă săruți pe întuneric!?
- Acum că te văd... mă întreb și eu!

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

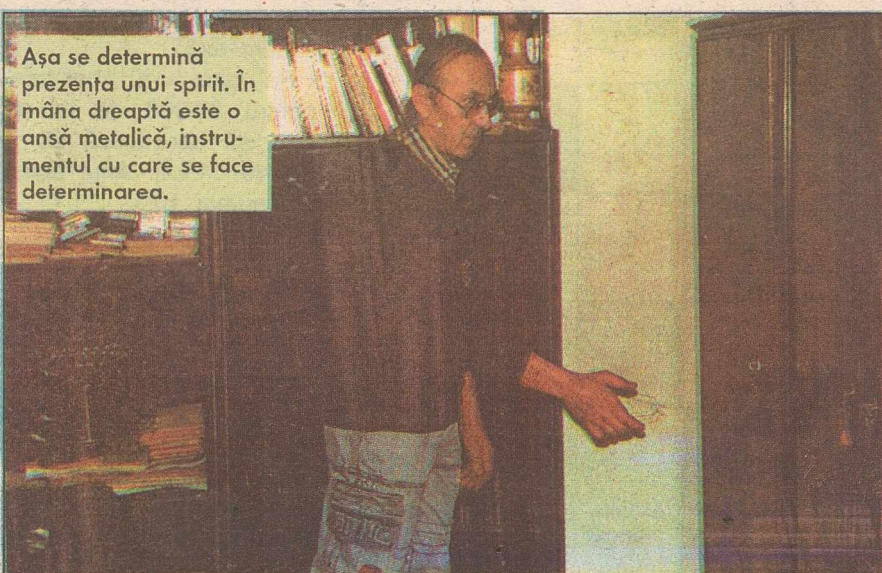
Reportaj despre eliberarea unei fantome

Lui i se spune "exorcistul". E un personaj bizar, așa cum trebuie să fie cineva care poartă această poreclă. Deocamdată nu-i vom da numele complet. Îi vom spune doar Mihai. Ei bine, exorcistul e un expert în probleme de Poltergeist, de spirite rebele, de diavoli, e un expert în materie de energii subtile. E un luptător împotriva celor rele, cum spune el. Ca orice meseriaș, are sculele sale, poveștile sale, o seamă de istorii fascinante și un mod anume de a vorbi. L-am văzut pe exorcist la lucru.

Ritualul

Ne aflăm în casa exorcistului. Astăzi vom merge să... neutralizăm o fantomă. Un spirit care bânuie o casă. Și înainte de a face acest lucru, exorcistul trebuie să se pregătească într-un fel anume. Lupta cu un spirit, pentru că e vorba de o luptă, nu o poate purta oricine, iar cel care o face trebuie să întrunească anumite condiții.

El se află așezat pe un scaun, în fața unei mese, iar pe masă se află un vas cu nisip în care sunt înfipite, în formă de cruce, nouă lumânări. Așa se face o rugăciune extrem de puternică, de eficientă, omul se concentrează cu capul între mâini, în numele Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh, atmosfera este stranie, pentru că nici o lumină nu se mai află aprinsă, iar obiectele de pe masa de lucru ale exorcistului sunt înecate și ele de lumina lumânărilor. Un cristal uriaș, un cuarț, o piramidă din sticlă, pe care aveam să aflăm că el o folosește pentru a induce anumite energii în obiectele care-i slujesc la alungarea spiritelor, un crucifix, o Biblie, o bilă de cristal și două bile de oțel care se folosesc la concentrare, cam acestea sunt obiectele care se află pe masă. Lângă lumânări ard niște bețișoare de tămâie aduse din Tibet. Obiectul cel mai important însă se află pe pieptul omului nostru. O cruce „absolută”, adică o cruce care din orice poziție ai privi-o, rămâne cruce. E un obiect special, protector, care apără de energiile malefice pe care o persoană care practică exorcismul le are de întâmpinat, un obiect făcut dintr-un fel de alamă care lucrează palid.

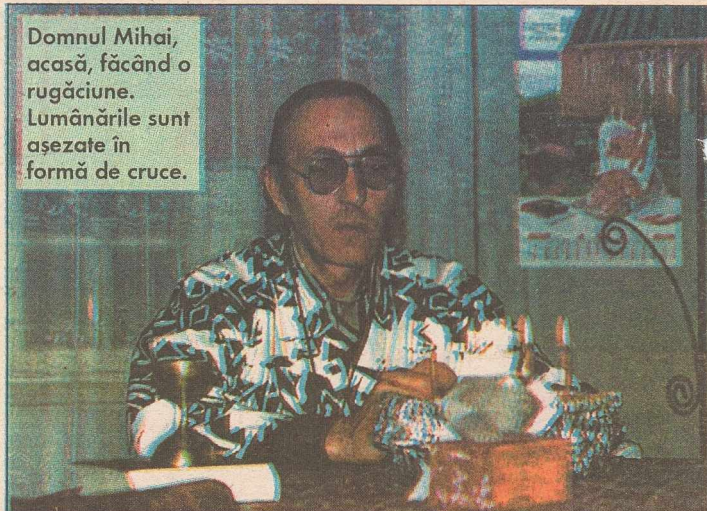

Așa se determină prezența unui spirit. În mâna dreaptă este o ansă metalică, instrumentul cu care se face determinarea.

Casa cu fantome

E un apartament de bloc, obișnuit. La etajul trei. Locuitorii apartamentului sunt trei. Valentin, ziarist și om de televiziune, soția sa, Felicia, și Kim, care este un setter irlandez. Cu fantoma sunt patru. Pare o glumă, dar nu e. Dacă domnul Valentin s-a obișnuit cu zâmbetele prietenilor, ei bine, soția sa și setterul sunt într-adevăr din cale-afară de afectați de anumite manifestări ale fantomei din apartament. Sunt obiecte care dispar din casă în mod inexplicabil, sunt zgomote, uneori sunt chiar fenomene luminoase, alteori câinele latră înnebunit în câte un colț al camerei. Felicia se teme de această prezență pe care nu o înțelege, dar o simte, pe care nu o vede, dar ale cărei manifestări sunt uneori evidente, uneori câte un val de frig inexplicabil se lasă în camera în care se află cineva, alteori anumite mirosuri străine se fac simțite, la fel de inexplicabil. Uneori paharele se sparg aiurea în vitrină și lăzile cu cartofi se prăbușesc pe balcon, alteori apare câte o crenguță de brad pe covor, fără ca nimeni să o fi adus. Fantoma pare uneori jucăușă și pusă pe șotii, mai ales când e vorba de domnul Valentin. Și asta pentru că Valentin nu se teme de ea. Dimpotrivă, el o așteaptă, o cheamă, lui îi place să se joace... În rest, nimic n-ar putea să semene mai puțin cu o casă bântuită, decât apartamentul din Balta Albă al domnului Valentin. Scule hi-fi de ultimă generație și fotolii confortabile, televizor deșept și alte telefoane cu antenă fac atmosfera de liniștină și... Ei bine, lucrurile sunt cu atât mai bizare cu cât se petrec aici.

Domnul Mihai, acasă, făcând o rugăciune. Lumânările sunt așezate în formă de cruce.

Dialog

Domnule Mihai, zic, știu o casă în care bântuie un spirit. Haideți să încercăm să-l dăm afară, în ciuda dorinței proprietarului. Dom'le, zice el, mulți zic că au acasă cine știe ce, dar fenomenul cu adevărat se petrece destul de rar, nu cred căăă... Dacă e, e, zic, doar încercăm, bine, zice el, mai mult ca să nu mă supere.

Procedura

Exorcistul intră în casă, pe hol, cu cojocul pe el și cu căciula în cap, domnul Valentin e afabil și glumeț. Știe de ce am venit și probabil că liniștea sa se datorează faptului că nu crede că „exorcistul” poate să facă mare lucru, nu crede că fantoma sa va putea fi alungată așa, oricând, oricum. Exorcistul nu se dezbracă, ci scoate repede o ansă metalică din buzunar, pe care o ține între degetele mâinii drepte, se plimbă pe hol grăbit, noi îl privim curioși. În fața debaralei de pe hol ansa se mișcă violent, domnul Valentin face ochii mari, interesant, exorcistul zice mai mult pentru el că acolo e ceva. Apoi pleacă mai departe și inspectează casa cu ansa în mână, fără să mai zică nimic. Apoi se dezbracă de cojoc și fumează o țigară. Apoi ia din nou ansa și circulă prin casă. Descoperă dormitorul. Intră și rămâne acolo câteva minute, apoi se întoarce măsurând mereu cu ansa, aceasta pare că indică insistent dormitorul. E cineva apropiat, sau care a fost apropiat acestei case, zice el, apoi spune că nu se aștepta de fapt să existe un spirit în casa cu pricina, apoi spune că spiritul nu este malefic, e un spirit mai curând neliniștit și... simpatic, oricum nu e rău. Exorcistul pare neatent și distrat, însă aceasta nu este decât o strategie, ansa oscilează rapid și, la un moment dat, în mijlocul sufrageriei el face un gest rapid cu mâna prin aer, ca și cum ar da ceva la o parte, apoi se apleacă și face un semn al crucii pe covor. Se așază în fotoliu, ca și cum ar fi fost totul normal și spune cu voce egală: acest spirit n-o să vă mai deranjeze niciodată, sau dacă o va mai face, asta se va întâmpla după multă vreme. Suntem nedumeriți și... totul pare mai curând o glumă.

Doinița

Sediul, cum ar veni, al spiritului se afla în dormitor, zice domnul Mihai, între ușă și șifonier, undeva deasupra, poate în colț. Da, zice domnul Valentin, acolo... Ei bine acolo era Doinița. Doinița e fantomă. Casa a fost a Doiniei, o tipă frumoasă și singură

care a murit în 1977 în dormitorul cu pînă, în urma unui avort provocat. Valentin, presupunea că ea era... Exorcistul confirmă. I-a rupt al treilea înveliș, că asta a făcut el de fapt, a localizat-o, a adămenit-o, pentru că fantomele sunt unele curioase, și i-a rupt învelișul. Adică acum formă de energie care o ține printre noi, și care ea o creează folosindu-se de energia noastră. Mi-ați omorât fantoma, zice domnul Valentin neîncetător, dar puțin (pentru întâia dată) alarmat. Nu, doar am eliberat-o, am ajutat-o să ajungă acolo unde este locul, zice exorcistul.

Toate acestea s-au petrecut într-o jumătate de oră. Pe masă a ars un bețișor de tămâie.

„Crucea absolută” este un obiect care protejează de energiile malefice. Este un fel de „aparat” energetic care condensează forțe pozitive și acționează ca un scut în dreptul plexului solar.

Epilog

A apărut Felicia, soția domnului Boeru. A povestit o întâmplare abso- stranie despre un prieten al familiei căruia i s-a făcut rău din pricina Doiniței, care s-a speriat îngrozitor de ceva, deși nu știa că apartamentul era vreo problemă. Deși tipul era căzut înconștient, el și-a rupt unghiile încercarea de a se opune atunci când Valentin și cu soția lui au încercat să îl așeze pe patul din dormitor. A năvălit povestit câteva întâmplări abso- bizare și s-a bucurat la auzul știrii că s-ar putea să nu mai apară niciodată entitatea numită Doinița. La ora la care scriu aceste rânduri Doinița într-adevăr n-a mai apărut.

HORIA ȚURCANU

Ultima oră:

Deviza:
nu dăm viza!